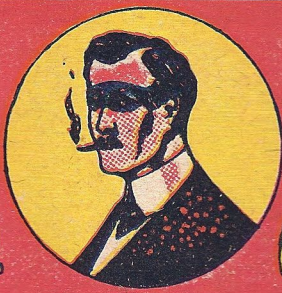

Lord Lister

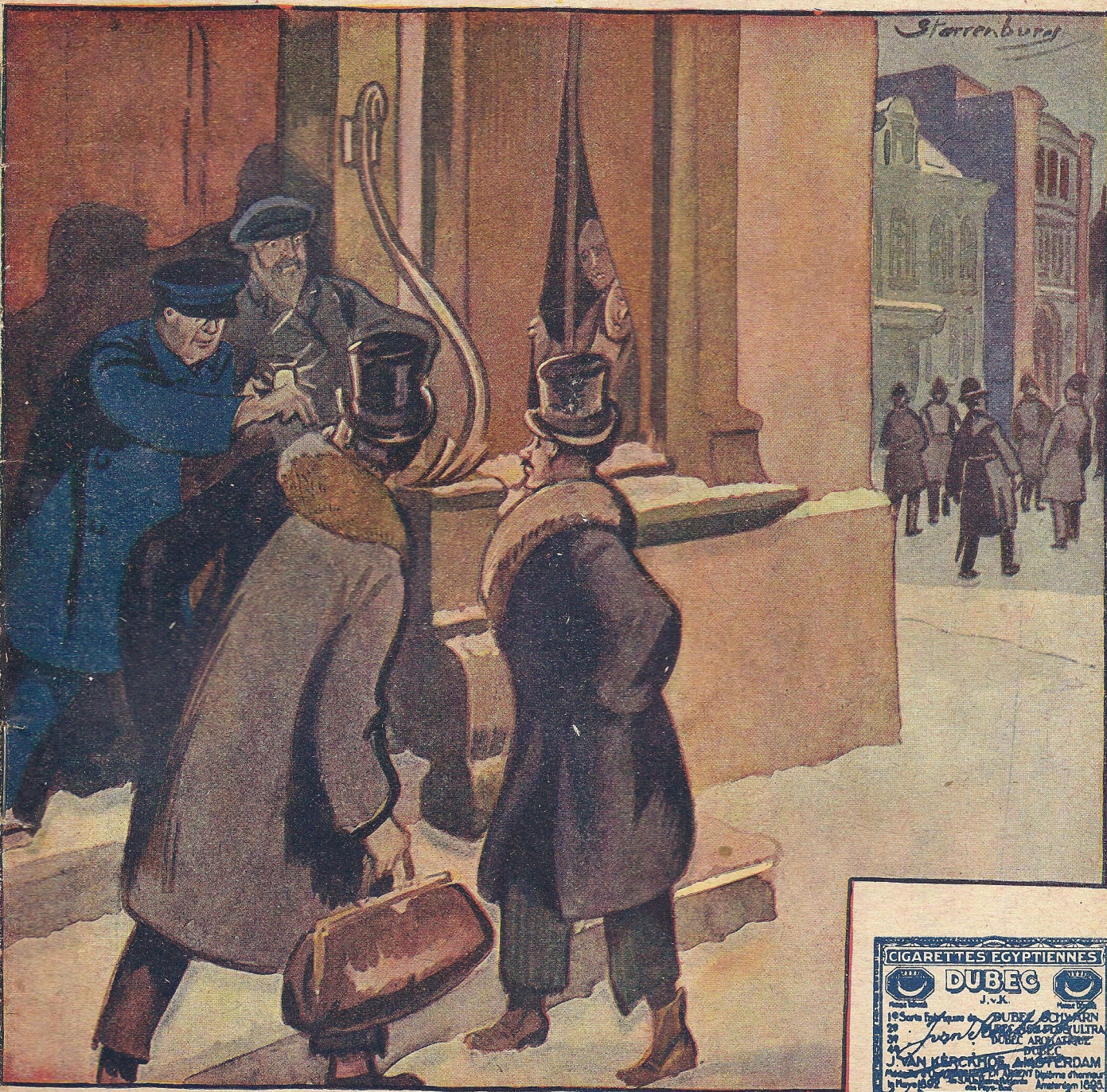
genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 615

Het Gemak dient den Mensch

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
 J.V.K.

19 Serie Equivoque de **DUBEC SCHWARZ**
 20 Serie Equivoque de **DUBEC ROUGE ULTRA**
 21 Serie Equivoque de **DUBEC AROMATISE**
 22 Serie Equivoque de **DUBEC**

J. VAN MÉRCAHOE AMSTERDAM
 Fabrikant van Cigaretten en Sigaren
 1887 Weststraet d'Oranien
 1891 Weststraet d'Oranien
 1894 Weststraet d'Oranien
 1897 Weststraet d'Oranien
 1900 Weststraet d'Oranien

NIEUWE SERIE.

HET GEMAK DIENT DEN MENSCH.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Achter de schermen van Scotland Yard.

Het vroom dat het kraakte.

Zelfs The Pool, dat gedeelte van de Theems, dat vóór Tower Bridge ligt en waarop de Londensche dokken uitmonden, zoodat er altijd een groote bedrijvigheid van gaande en komende rivier- en zeeschepen heerscht, was dichtgevroren.

Lang hadden de bekende ijsbrekers, de booten met hare puntige scherpe voorstevens, getracht een vaargeul open te houden, maar elken morgen had men de met moeite open gehouden vaargeul toegevroren gevonden, zoodat de taak van deze ijsbrekers elken dag moeilijker werd en zij eindelijk den strijd tegen Koning Vorst moesten opgeven.

Het had in jaren niet zoo hevig en lang achtereen gevoren.

Ouden van dagen, die op het gebied van weervoorspelling de wijsheid meenen in pacht te hebben, wisten te vertellen, dat zij nog nimmer zulk een hevig strengen winter hadden medegemaakt en sommigen gingen zelfs zóó ver, dat zij voorspelden, dat de winter even streng zou zijn als die uit de tijden van Cromwell, toen de Theems zes weken achtereen dicht had gelegen en men wedstrijden met arresleden op het gestolde watervlak arrangeerde.

Raffles 615.

Er waren zelfs bevende en bibberende oudjes, die het einde der wereld voorspelden en meenden, dat op dezen winter geen zomer meer zou volgen, dat het steeds kouder zou worden, totdat mensch en dier aan deze bovenmatige koude gestorven zou zijn en de aarde een woeste en ledige planeet zou worden.

Vooralsnog echter stoorden zich niet veel menschen aan deze lugubere voorspellingen.

Men maakte van het leven wat er van te maken viel.

Op een langdurig tijdperk van malaise was thans eenige opleving in den handel te bespeuren, de zaken gingen goed, de werkeloosheid verminderde en men begon weer als van ouds pret te maken en geld uit te geven.

De strenge winter was daartoe geen beletsel.

Integendeel.

Het was juist aanleiding om zijn genoegens na afloop van den dagtaak buitenshuis te zoeken, vooral in de goed verwarmde lokalen van een of ander restaurant en musichall, waar men zich uitputte in noviteiten om de talrijke gasten aangenaam bezig te houden.

Op het oogenblik; dat dit verhaal aanvangt waren de straten vol van de menschen die het

plezier en genoeg, dat een groote wereldstad als Londen kan aanbieden, najoegen.

Men spoedde zich, na een vaak vermoedende dagtaak, naar een of anderen schouwburg, naar een concert of naar een restaurant, waar men zijn vrienden ontmoette en den verderen avond zoo prettig mogelijk doorbracht.

Niemand dacht aan den dag van morgen.

Alle zorgen waren vergeten en op zij gezet. Op dat oogenblik leefde men slechts voor zijn genoeg.

Te midden van het drukke menschenbeveeg, dat zich hoofdzakelijk op de trottoirs vertoonde, liep een lange file van rijtuigen en automobielen, vanaf de eenvoudigste en vefelooze taxi, tot de meest verfijnde en elegante limousine met gegalloneerden chauffeur en wapenschilden op de portieren.

In deze voertuigen waren zij gezeten, die ruimer bedeed met aardsche goederen, zich niet de moeite behoefden te getroosten zich loopende naar hunne vermaken te begeven en in menige limousine, die van binnen electrisch verwarmd was, zoodat de winterkoude er niet in doordrong zag men het laag uitgesneden witte vest en de witte das van den heer, die zijne dame, welke gekleed was, alsof het hartje zomer was in plaats dat het twaalf graden vroom, naar den schouwburg, de concertzaal of de opera begeleidde.

Tusschen de voetgangers, die zich op de trottoirs voortspoedden, bevond zich een tweetal, dat blijkbaar niet voor zijn genoeg op straat was.

Het waren twee tamelijk kleine mannen, de een iets grooter dan de ander, maar beiden toch beneden den middelmaat.

Zij waren beiden tamelijk gezet, terwijl de een zelfs eenigszins corpulent kon worden genoemd.

Toch was de dikste der twee de beweeglijkste en ook blijkbaar de intelligentste.

Er straalde een levendige blik uit zijn oogen den voorbijgangers tegemoet, terwijl de ander een weinig droomerig voor zich uitstaarde.

Nu en dan echter werd zijn blik wat vaster en harder en kwam er een norsche trek om de volle lippen, welke grootendeels door een borsteligen knevel en een korten puntbaard werden bedekt.

Zonder te spreken, met de handen diep in de zakken, de kraag omhoog en het hoofd diep in de jaskraag weggedoken, stapten zij stevig over het asfalt voort.

Zij spraken niet met elkaar en telkens wanneer de kleinste trachtte door een enkel

woord een gesprek te beginnen, kreeg hij een onverstaanbaar gebrom ten antwoord, dat blijkbaar gegeven werd om den ander zijn verdere pogingen in die richting te doen staken.

Deze echter scheen zich daarvan niet veel aan te trekken. Telkens wanneer een dergelijke grauwig of snauwig van de lippen van den ander kwam, glimlachte hij, terwijl zijn oogen ondeugend fonkelden, om even daarna weer eenzelfde poging te doen met hetzelfde negatieve resultaat.

Toch hield de kleine man daarmede niet op.

Hij scheen er zelfs vermaak in te scheppen, wanneer de ander zichtbaar boos werd om zijn aanhouden, zoodat hij zijn pogingen om een gesprek aan te knopen veel vlugger op elkaar liet volgen.

Deze hadden bovendien nog een ander gevolg.

Telkens wanneer de kleine zijn mond geopend had, om een woord tot zijn norschen metgezel te zeggen, had deze zijn stap een weinig verhaast alsof hij het aanhoudende gepraat van den ander wilde ontvluchten, maar deze was even vlug medegeloopen en scheen, niettegenstaande zijn corpulentie, over een groote vlugheid en een stevig uithoudingsvermogen te beschikken.

Ten laatste werd het echter zóó erg, dat de beide mannen als een paar hazewinden langs de straat renden alsof de duivel hen op de hielen zat.

Dit zonderlinge gedrag kon niet nalaten de aandacht van de voorbijgangers te trekken en menige straatjongen schreeuwde het tweetal een of andere vulgaire aardigheid of een scheldwoord achterna.

De kleine dikke scheen dat niets te kunnen schelen, maar de ander trok het zich blijkbaar hevig aan en telkens wanneer hij gelach of een luiden uitroep hoorde kon hij niet nalaten om te zien en hem, die dat woord uitgeroepen had, met de vuist te dreigen.

Nadat het tweetal Somerssetstreet was uitgelopen en het woelige Strand achter den rug had, kwamen zij langs Somersethouse op het Victoria Embankment, waar het veel stiller was en waar zij dus minder kans liepen door voorbijgangers te worden opgemerkt.

Nog even wachtte hen een druk punt, namelijk bij Charing Cross Bridge, waar een aantal Londenaars, die in Southwark wonen, de Theems overstaken, om aan de Surrey-zijde van Londen hun vrijen avond door te brengen.

Daar de menschenstroom zich daar hoofd-

zakelijk in de richting van de city bewoog en het tweetal, dat zoo voortsnelde, zich naar een ander punt begaf, kwamen zij daarmede in botsing en daar de man met den vollen puntbaard blijkbaar nog niet beter gehumeurd was geworden, botsste hij herhaaldelijk tegen menschen aan, die van den tegenovergestelden kant kwamen, hetgeen natuurlijk weer het noodige harrewar ten gevolge had.

Op een gegeven oogenblik kwam de man zelfs zeer onzacht in aanraking met een langen, jongen man, die aan den arm van een flinkgebouwd meisje op de wandeling was naar de Londensche city om daar een of andere inrichting van vermaak te bezoeken.

De botsing was zoo hevig, dat de hoed van den gebaarden man afvloog en op het trottoir terecht kwam.

Dit scheen den druppel te zijn, die den beker deed overloopen.

Hoewel het de schuld was van den driftigen man, die zich den tijd niet gunde om goed uit zijn oogen te kijken, scheen deze blijkbaar van meening te zijn, dat het de schuld was van den ander, die met zijn meisje liep te praten en gaf den jongen man met zijn schouder een hevigen stoot tegen diens arm, zoodat het weinig scheelde of ook diens hoed was afgevoelen.

Hij wist hem echter nog bijtijds te grijpen en gaf, terwijl hij dit deed, zijn aanrander een stevigen por tusschen de ribben, hetgeen deze door zijn dikke winterjas goed voelde, daar hem onwillekeurig een kreet van pijn ontviel.

De jonge man, die blijkbaar een conflict wilde voorkomen, omdat hij met een dame uit was, liep kalm door, alsof er niets gebeurd was, terwijl hij geen acht sloeg op het booze gescheld van den ander, die zich niet weerhouden kon zoo iets te zeggen als jonge blaag! en kwaai aap!

Terwijl dit alles gebeurde, bukte de kleinste der twee zich naar de straat, raapte den hoed van den ander op, om te voorkomen, dat die door voorbijgangers plat getrapt zou worden en gaf hem aan zijn eigenaar terug.

In plaats van hiervoor dankbaar te zijn, griste de ander hem als het ware van zijn metgezel af, drukte hem vast op het hoofd en ging, zonder verder een woord van dank te stamelen, weer even snel zijn weegs alsof hij niet door een ander vergezeld ware geweest.

Nog een vijftal minuten liep het tweetal zoo te draven, de eene een eind voor den ander, die echter niet de minste moeite had den grootste bij te houden, toen beiden eensklaps hun

stap vertraagden, toen zij voor een groot, hoog gebouw waren gekomen, dat aan alle kanten door een soort plaats omgeven was, welke door een hoog hek van de straat was gescheiden.

Dit gebouw was New Scotland Yard, het hoofdbureau van de Londensche politie, dat het middelpunt kan worden genoemd, waar alle draden samenkomen, die in de handen gehouden worden van hen, wier taak het is geheimzinnige misdaden tot klaarheid te brengen en de misdadigers aan de handen van het gerecht over te leveren.

Zonder een woord te spreken draaide de grootste der twee zich op zijn hielen om, ging het hek door, de binnenplaats over, een deur door en een trap op, op den voet gevolgd door den kleinere, die als een hondje achter zijn meester aandraafde.

Een opmerkzaam voorbijganger zou dra tot de overtuiging gekomen zijn, dat het tweetal, dat hier binnenging tot de Londensche politie behoorde, want de reus van een agent, die voor het hek de wacht hield en daar, om zijn koude voeten te verwarmen en zijn bijna verstijfd bloed wat in beweging te houden, heen en weer liep, had eerbiedig de hand aan de klep van zijn zwarten helm gebracht en voor het tweetal het militair saluut gebracht.

Het waren dan ook inderdaad twee politie-beambten, die men hier door de straten van Londen had zien jagen.

Het was ook geen ongewoon verschijnsel den eene, den grootste der twee, in een slecht, den andere, den kleinste en dikste, in een vroolijk humeur te zien. Het was zoo hun gewoonte.

De oudste was niemand anders dan Hoofd-inspecteur van politie Baxter, de geweldige, zooals hij door zijn ondergeschikten werd genoemd, terwijl de kleinere, met de intelligente oogen en niettegenstaande zijn corpulentie, de vlugste, inspecteur Marholm was, een ijverig beambte, die door den ander uit zijn actieven dienst was gehaald, om als zijn particulieren secretaris te fungeren.

Ofschoon beiden reeds jaren lang hun functie uitoefenden zouden er weinig beambten gevonden worden, die onmiddellijk wisten te vertellen wie inspecteur Marholm was.

Niemand kende hem onder dezen naam, maar wel kende iedereen hem bij zijn bijnaam, die men hem gegeven had vanwege zijn gestalte en zijn beweeglijkheid. Men noemde hem de vlooi, omdat hij even plomp was om te zien en even verbazingwekkend en onver-

wacht vlug als dit kleine, maar uiterst lastige insect.

Was Baxter weinig gezien onder de politie-beambten vanwege de uitbarstingen van zijn kwaad humeur, de vloot daarentegen was een zeer geziene persoonlijkheid.

Allen mochten hem even graag, maar niet alleen om hem zelf, maar omdat hij degene was, die Baxter er altijd heerlijk liet inloopen en met het nuchterste gezicht de grootste enormiteiten durfde verkondigen, wel wetend dat zij door Baxter goedmoedig zouden worden geslikt.

Het lagere personeel wist dat en zij hadden er Marholm des te liever om.

Er ging bijna geen dag voorbij, waarop Marholm hen niet ten koste van Baxter hartelijk liet lachen.

Baxter van zijn kant kon niet buiten zijn secretaris. Hij deed en ondernam niets, zonder eerst den raad van de vloot te hebben ingewonnen en ofschoon Marholm niet kon nalaten Baxter er telkens te laten invliegen, wanneer hij daartoe de kans zag, zou de ander zich zonder zijn factotum hopeloos ongelukkig hebben gevoeld.

Maar zooals het vaak gaat bij kinderen, ging het ook hier bij deze twee volwassen menschen. Zij konden niet buiten mekaar, maar als zij bij mekaar waren, maakten zij ruzie.

Meestal gaf Baxter daartoe aanleiding en daar Marholm wel wist waar het op uit zou draaien, maakte deze van zijn hart geen moordkuil en durfde zijn onmiddellijken chef alles in het gezicht te zeggen wel wetende, dat deze hem toch niets kon maken, daar hij niet buiten hem kon.

De bobby, die door het saluut te brengen, getoond had het tweetal te kennen meesmuilde even, toen hij zag hoe Baxter vooruit de trappen opstormde en op den voet gevolgd werd door zijn secretaris. Daarna glimlachte hij even en mompelde:

„Ik ben een boon als er vanavond weer geen klappen vallen.”

Wat deze geheimzinnige woorden beteekenen, zullen wij zoo aanstonds zien.

Nauwelijks was Baxter op de eerste étage aangekomen of hij snelde als een aangeschoten hert naar een deur welke op de gang uitkwam en waarop een émaille bordje geschroefd was met de woorden:

Privé kantoor Hoofd-inspecteur
Verboden toegang

Hij wierp deze deur open, gooide met een verwoed gebaar zijn hoed op een stoel en wel met zoo'n vaart, dat deze er weer afvloog, wierp zijn duffel op een anderen stoel en keerde zich met een woedend gezicht tot zijn secretaris, die juist achter hem de deur was binnengekomen en deze zacht dicht deed.

„'t Is een schandaal, een godgeklaagd schandaal!” barstte hij los. „Ik zeg het is een impertinent schandaal! Marholm! een Schandaal, Marholm. En 't is jouw schuld Marholm, ellendige kerel dat je bent! Mij, hoofd-inspecteur door zoo'n kwajongen te laten beleedigen en overhoop te laten loopen. Een ander hoofd-inspecteur zou zijn secretaris order gegeven hebben den kerel onmiddellijk in te rekenen. Wat zeg Ik! Allemaal niet noodig! Een ander plichtsgetrouw secretaris zou dat bevel niet eens noodig hebben gehad. Hij zou het uit zich zelf hebben gedaan. Hij zou niet hebben kunnen zien, dat zijn chef zoo werd beleedigd en mishandeld! Maar meneer staat er bij alsof het hem niets aan gaat, alsof de zaak zijn kouwe kleeren niet raakt. 't Is erg. 't Is meer dan erg! En ik denk, dat ik er werk van maak. Ik duld het niet langer zoo! Hoor je Marholm! Ik... duld... het... niet... langer... zoo! Versta... je... dat? Ik... Ik...”

Een ander, die den hoofd-inspecteur niet kende, zou voorzeker hebben gedacht dat de man daar op de plek en op datzelfde oogenblik een beroerte zou hebben gekregen.

Hij werd blauw en paars in het gezicht en het leek wel alsof het schuim hem op de lippen kwam.

Maar Marholm scheen zich daarvan niets aan te trekken.

Hij keek zijn chef een oogenblik bedaard aan, haalde toen zijn schouders op, begaf zich naar den stoel, waarop Baxter zijn hoed had neergesmeten en waarvan dat hoofddekseel weer afgevallen was, bukte zich, raapte den hoed wederom op, veegde hem met zijn mouw een weinig schoon en naderde zijn chef met de woorden:

„Zeg, inspecteur, als u nu uitgeraasd bent, zal ik zoo vrij zijn een woordje te spreken. Ik ben niet meer van plan om me maar alles te laten welgevallen en ik heb aan al dat gescheld en gesnauw nu voor goed genoeg. U moet me niet aankomen met te vertellen, dat het mijn schuld is, dat die jonge man u op straat zoo'n stevigen stoot in de ribben gaf. Tusschen haakjes was dat volkomen verdiend. Maar het was uw eigen schuld. Waarom loopt u zoo als een gek door de straten van Londen

te rennen, alsof u honderd dieven achterna zitten, zonder uit uw oogen te kijken en tegen kalme en bedaarde wandelaars aan te bot-sen. Geen wonder dat zoo iemand zijn kalmte verliest en u met de kracht zijner vuisten bewijst, dat het niet aangaat zich zoo onbehoorlijk op straat te gedragen. En dan te vertellen, dat ik er mij niets van aantrek. Wat 'n leugen! Heb ik soms niet onmiddellijk uw hoed opgeraapt? Ik wed, dat, als ik dat niet gedaan had, hij er nog lag, heelemaal plat getrapt in het straatstof. 't Is zonde van dat goeie goed! Hebt u zóóveel geld, dat er een hoed meer of minder niet op aankomt? En nu maar weer op den grond gooien! Waartoe dient dat gesmijt, Ik heb hem weer opgeraapt en nu niet meer laten vallen, of"....

Marholm gaf den hoed met een ijzige kalmte aan zijn chef, die zijn secretaris met een paar uitpuilende oogen had aangekeken en blijkbaar niet wist of hij er om lachen of huilen moest.

Maar terwijl hij zijn secretaris daar zoo aankeek, meende hij op diens gezicht een kwalijk verborgen glimlachje te bespeuren en dit bracht hem tot het uiterste.

Inplaats van den hoed aan te nemen, gaf hij tegen zijn eigen hoofddeksel zóó'n hevigen klap, dat de hoed door het vertrek vloog en aan het andere einde tegen de kachel terecht kwam.

Onwillekeurig keken beiden dien kant uit en nu ontwaarde het oog van den hoofd-inspecteur wederom iets anders, dat opnieuw zijn verbolgenheid opwekte.

De kachel was uit!

De kachel was uit en het was bitter koud in het vertrek.

Wie was er zoo nalatig geweest de kachel in het vertrek van den hoofd-inspecteur te laten uitgaan?

Baxter's woede kende geen grenzen.

Ook dat nog! kwam er hoestend en proestend van zijn lippen.

Hij kon haast niet spreken van kwaadheid en vóór hij goed wist wat hij deed, had hij zijn arm eerst een el naar achteren en daarna twee el naar voren gebracht, zoodat zijn uitgestrekte hand niet zeer zacht in kletsende aanraking kwam met de wang van Marholm, die blijkbaar wel eenigszins voorbereid was op deze uiting van woede, want zonder zich één oogenblik te bedenken, had hij den slag op dezelfde wijze beantwoord, maar zóóveel harder, dat Baxter eerst als een tol een paar maal in het rond draaide en daarna als een

zoutzak in een hoek van het vertrek neerplofte.

Daar bleef hij echter niet lang liggen, want hij krabbelde haastig overeind en snelde naar zijn secretaris toe, die hem in bokshouding opwachttte.

Zonder zich een oogenblik te bedenken paktten de beide mannen elkander aan en binnen de minuut lagen beiden op het stoffige vloerkleed van het vertrek, waar zij als een paar jonge honden om en om tolden en elkaar zooveel slagen, stompen en duwen toebrachten als zij maar konden.

Dit alles ging met het noodige lawaai gepaard en op het geraas kwamen de dienstdoende agenten toesnellen en verzamelden zich voor de deur van het vertrek.

Wie echter denken mocht, dat zij hun chef te hulp snelden, heeft het mis, want zij slopen op de punten hunner voeten nader, bleven in gebogen houding voor de deur staan en telkens wanneer zij een kletsenden slag of een doffen stomp hoorden, welke gewoonlijk door een kermenden vloek van Baxter werd gevolgd, stonden zij ingehouden te lachen en mompelden onder elkaar:

„Goed zoo! Die is weer raak. Marholm tuigt den brombeer weer aardig af!”

Nadat dit spelletje zoo'n tijdje geduurd had, hoorden zij een benauwde stem, alsof deze vanonder een hoop lakens uit kwam zeggen:

„Hou op Marholm. Hou op! Ik stik. Ga van mijn mond en mijn neus af. Ik lig hier te sterven. Vooruit, ik geef me over, ga er af. Wat ik je bidden mag. Jij bent de schuld niet. Een ander heeft het gedaan!”

Toen de politie-agenten dat hoorden, begrepen zij dat voor dien dag de strijd al afge-loopen was.

Zij slopen weer op hun teenen door de gang naar hun posten en hadden het er dien avond nog laat over, hoe heerlijk Marholm zijn chef weer afgedroogd had.

Intusschen waren de vechtenden tot rust gekomen.

Marholm had Baxter opgeholpen en had doodbedaard een kleerschuijer gekregen om zijn goed af te borstelen. Toen hij daarmede gereed was, gaf hij ook de jas van Baxter een beurt en wist het daarbij zóó aan te leggen, dat deze menig gevoeligen stomp met het houteinde van het nuttige werktuig, dat borstel genoemd wordt, kreeg.

Onderwijl hield hij een boetpredicatie.

„En nu hoop ik dat het uit is, inspecteur.”

aldus ving hij aan. „Waarachtig, ik laat het me niet meer welgevallen. U bent natuurlijk weer begonnen, niettegenstaande u weet, dat ik me zoo iets niet laat welgevallen. Nu nog één keer en ik ga naar den Lord Mayor of naar den Minister van Binnenlandsche Zaken en vertel hem wat er gebeurt. U weet welke gevolgen dat heeft. Dus goed begrepen, niet waar; vanavond is die grap voor het laatst geweest. Bovendien kunt u toch niet tegen me op. Uw gezicht zit vol schrammen en builen en ik weet van niets. Laat toch dat booze humeur varen. Waartoe dient het?”

„Ja, waartoe dient het?” herhaalde Baxter.

„Nu, voor één ding dient het toch,” lachte Marholm nu weer, nadat hij Baxter met een gevoeligen stoot van den schuier in zijn nek de vrijheid gegeven had.

„Het dient om de koude te verdrijven. De kachel is wel uit, maar ik voel er niets van. Ik weet niet hoe het u gaat, inspecteur, maar ik gloei over mijn geheele corpus. Zelfs Raffles is niet in staat mij zóó warm te maken.”

Marholm scheen te weten welke uitwerking

het woord Raffles op zijn chef had, want hij ging wijselijk een paar passen van Baxter vandaan.

Het was dan ook wonderlijk om te zien welke uitwerking dit woord op Baxter had.

Zijn gelaat, dat eerst een weinig tot bedaren was gekomen, begon eensklaps te gloeien. Het kreeg alle kleuren van den regenboog. Zijn lippen begonnen te beven en zijn oogen te flikkeren, terwijl hij een beroerte nabij scheen.

„Raffles.... Raffles”.... bracht hij er met moeite uit. „Wie spreekt er van dien ongelukskerel?”

Marholm begon heel even te glimlachen, maar de glimlach bestierf op zijn lippen toen er op de deur geklopt werd en een der dienstdoende agenten met een brief de kamer binnenkam.

De man stevende onmiddellijk naar Baxter toe en overhandigde hem de enveloppe.

Toch zag Marholm kans een blik te werpen op het adres en mompelde: „Als je van den duvel spreekt dan trap je op zijn staart.”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Als het duister wordt te Londen.

Van al de groote wereldsteden is wel Londen de meest romantische.

Omringd door tal van historische gebouwen, welke aan vervlogen dagen herinneren is het voor den historicus zoowel als voor den romanticus daar heerlijk toeven.

Men voelt zich daar omringd door tal van

bekende huizen en paleizen, welke zoowel in de wereldgeschiedenis als in de vaderlandse geschiedenis van Engeland een groote rol hebben gespeeld.

Dat er zoo vele historische gebouwen gespaard zijn gebleven dankt men vooral aan de behoudzucht van het Engelsche Volk.

Geen volk ter wereld is zoo aan oude gebruiken, wetten en tradities gehecht als de Engelschen, die er een zeker vermaak in scheppen, dat de koning bij het openen van het parlement in een gouden statiekaros naar het Huis rijdt en dat de rechters van Old Baily zetelen met dezelfde witte pruiken op het hoofd als hunne voorvaderen honderden jaren geleden ook reeds deden.

Aldus herbergt Londen menige historische plek.

Het gevolg hiervan is, dat er in deze groote wereldstad, die ongeveer zoo groot is als de geheele provincie Utrecht, vele oude buurten zijn blijven bestaan, welke in andere steden reeds lang onder den moker van den slooper zouden zijn gevallen.

Daar echter heeft men ze laten staan, dikwijls piëteitshalve en de romanticus is den Vroeden Vaderen van de goede oude stad Londen er dankbaar om.

Minder echter is dit het geval met de politie, die vaak in dergelijke sombere en nauwe straten, welke ver van het centrum aflaggen, vaak misdadigersbenden en ware rooversholen ontdekt.

Tevens dient echter gezegd, dat er vele buurten zijn, welke vroeger in een zeer slechten reuk stonden, maar die den laatsten tijd een algeheele verbetering hebben ondergaan.

Dit is onder andere het geval met White Chapel, dat wel altijd een volksbuurt is gebleven, maar in lang zoo'n kwaden reuk niet meer staat als vroeger.

Toch monden er op deze grooten verkeersweg nog tal van nauwe, bochtige straatjes uit, waar men zich des avonds liever niet alleen moet wagen, daar men anders gevaar zou kunnen loopen overrompeld en van geld en kostbaarheden beroofd te worden.

Van een tegenovergestelde meening echter scheen een heer te zijn, die tegen het vallen van den schemer door de hoofdstraat van White Chapel liep. Hij was zeer elegant en chic gekleed, had een glanzenden cilinder op en een bontjas aan met astrakan kraag, waaronder een fraai gesneden pantalon en glanzende lakschoenen uitkwamen.

Deze heer, die van opvallende slanke gestalte was en een zeer fijn besneden gelaat had, had een monocle in het linkeroog geklemd en een sigaret in den hoek van de fraai besneden lippen.

Oogenschiijnlijk liep hij doelloos te wandelen, ofschoon een opmerkzaam voorbijganger

had kunnen constateeren, dat hij nu en dan met scherp blik om zich heen keek alsof hij wilde onderzoeken of alles veilig was om hem heen.

Het was op dat uur van den dag, dat het elk oogenblik donkerder wordt. Hier en daar werden de lichten in de nederige winkeltjes van deze volksbuurt ontstoken, terwijl tevens plotseling heele rijen straten automatisch werden verlicht door het inschakelen der elektrische straatlantaarns.

Juist toen de hoofdstraat verlicht werd, sloeg de eenzame, deftige wandelaar een hoek om, toen nóg een en bevond zich weldra in een waar doolhof van kleine straatjes en steegjes, waar een ongewijde zeker den weg niet zou hebben kunnen vinden.

Dat was echter niet het geval met den vreemdeling. Met een zekerheid die verbluffend was en die ons had kunnen doen veronderstellen, dat hij daar thuis hoorde liep hij met vasten tred voort en scheen elk huis, dat hij op zijn weg tegen kwam, in zijn blik op te nemen.

Op een gegeven oogenblik, toen het geheel duister geworden was en de enkele straatlantaarns, die hier en daar brandden, slechts een weifelachtig licht verspreidden kwamen er van den tegenovergestelden kant twee mannen aanloopen, welke naar hun uiterlijk te oordeelen, waarschijnlijk niet tot de gezeten burgerij van Londen behoorden.

Met de handen diep in de zakken en het hoofd weggedoken in den halskraag, terwijl de boord vervangen was door een bonten doek en hun hoofddeksels bestonden uit een rafelige pet, welke betere dagen gekend had, vormden zij nu juist niet een type, dat men als gunstig zou hebben aangeduid. En waarschijnlijk zou een ieder, die niet over een groote lichaamskracht beschikte, deze heeren niet gaarne ontmoet hebben.

De eenzame deftige wandelaar scheen zich daarvan echter niets aan te trekken. Hij wandelde kalm voort totdat het tweetal vlak bij hem was en bleef toen staan, om een versche sigaret op te steken.

Het ongunstig uitzienende tweetal sloeg deze beweging met eenig wantrouwen gade en hunne donkere oogen bleven een oogenblik op de chique gestalte rusten alsof zij de zwaarte van de beurs en het horloge, dat zich waarschijnlijk in de zakken van dezen heer zou bevinden, schatten.

Maar dat aankijken duurde slechts één

oogenblik, want het volgende oogenblik keken zij weer voor zich en vervolgden hun weg.

„Brrrrrr, Jack,” zei de eene, „zag je die oogen? Het leken waarachtig wel messen, die door je ziel sneden. Dat is vast een gevaarlijk heerschap. Daar moet je liever niet mee beginnen, geloof ik. Wat zeg jij der van?”

„Ik denk er net zoo over Bill,” luidde het antwoord van den ander. „Ik keek hem een oogenblikkie an en dacht net, dat het misschien wel de moeite waard zou zijn om hem een muilpeer te geven en dan terwijl hij zijn oogies dicht had, eens te onderzoeken of zijn horloozie van echt goud was, maar de oogen van dien vent brandden me door m'n huid heen en ik dacht aan geen gappie meer. Bah wat 'n een kerel. Hij leek wel de duivell!”

„Precies Jack,” hernam de ander „en toch geef ik je de verzekering, dat het niet den eersten keer was, dat ik die oogen zag. Ik weet alleen niet waar ik ze meer heb gezien.”

„Nou je het zegt, ruik ik het ook,” klonk de boertige geestigheid van den ander. „Ik weet ook bijna zeker, dat ik die vent wel eens meer heb gezien, maar ik herinner me ook niet meer waar. Maar kom mee, laten we hier niet langer staan kletsen, maar voortmaken, anders loopt ons kraakie gevaar.”

Het tweetal, dat een oogenblik ver van een straatlantaarn verwijderd had staan praten, ging verder en hunne schreden klonken luid tegen de muren van de oude vervallen huizen op.

Zij merkten niet, dat zij bijna op den voet werden gevolgd door een heer, die als een schaduw voortgleed en die hun gesprek had afgeluisterd in een portiek, toen zij staan bleven om te praten.

Die heer was dezelfde chique vreemdeling, die, nadat hij de twee kerels tegen was gekomen een portiek was ingegleden en daar zijn cilinder, een chapeau claue, had ingedrukt en in den zak gestoken en vervangen had voor een ronden bonten muts, die hem een geheel ander aanzien gaf.

Als een schaduw gleed hij voort en volgde de kerels op den voet, steeg in steeg uit, tot zij stilhielden voor een somber smal en hoog huis, waar zij drie maal met tusschenpoozen op de deur klopten.

Weldra hoorden zij achter de deur geschuivel. Een luikje werd geopend en een bevende oudemannenstem vroeg wat de late bezoekers wenschten.

„Wortelen met uien, omdat koper even mooi

glimt als goud, maar lang zoo duur niet is,” fluisterde een der ongunstige typen, waarop onmiddellijk de geheele deur geopend werd, doch niet verder dan noodig was, om één man door te laten en door welke opening beiden om beurten naar binnen gleden.

Eén oogenblik bleef de straat in stilte en eenzaamheid gehuld, toen kwam uit een plooi van den muur een lange, slanke gestalte te voorschijn, keek het huis, waar de mannen waren binnen gegaan een oogenblik aandachtig aan en stapte toen, zonder zich één oogenblik te bedenken het keldergat binnen.

Onderaan eenige steenen treden bevond zich hier een deur, welke met spinraggen was overdekt en die blijkbaar de laatste jaren geen dienst had gedaan.

Men hoorde den vreemdeling eenige onverstaanbare woorden mompelen, hoorde toen de klank van metaal, heel fijn, alsof het zilver was dat klonk, daarna een drogen tik en toen... niets meer.

De sombere nauwe steeg lag in het duister en het leven scheen daar, even als de huizen, van steen geworden te zijn. Niets bewoog en het huis, waar de twee mannen zoo even binnen waren gegaan, lag even stil en somber als de rest

Ook de vreemdeling, welke het keldergat binnen was gegaan, scheen verdwenen te zijn. Men zag en hoorde niets.

Zoo bleef het eenigen tijd.

Maar eensklaps zag men een hoofd boven op het dak verschijnen.

Dat hoofd behoorde bij een lichaam, dat lang en slank scheen te zijn en dat zich met het grootste gemak over den gootrand heenboog, als om te onderzoeken wat zich daar onder bevond.

Toen werd de geheele gestalte zichtbaar.

Een oogenblik scheen zij boven den gapenden afgrond, welke de steeg tusschen twee huizenrijen bood, te zweven, daarna verdween zij weer in de schaduw van een vooruitstekend stuk muur en een oogenblik later stond dezelfde vreemdeling, welke wij zoeven in het keldergat hebben zien verdwijnen, op de straat en maakte zich zoo snel hij kon uit de voeten.

Wederom lag de steeg in de stilte en in het duister, maar slechts voor enkele seconden, want kort daarop werd met een ruk de straatdeur geopend en stormde een viertal kerels, waaronder zich de twee bevonden, welke wij

zooeven het perceel hebben zien binnegaan, naar buiten.

Verschillende stemmen klonken verward doorheen.

„Dezen kant op!”

„Nee, dezen.”

„Ik wed, dat hij White Chapel is ingeslagen!”

„Wel neen, Bill, geloof dat niet. Hij is hier nog in de buurt, om ons op te wachten. Wacht maar tot ik hem straks tusschen mijn knuisten krijg. Ik verbrijzel hem tot pap.”

„Hahahaha!” lachte een ander. „Hoor hem! Eerst in je knuisten hebben. Denk je dat dat zóó maar gaat? Je zult hem wel te pakken krijgen. Hoe komt hij in het huis? Weet jij het? Weet ik het? Immers neen. Nooit heeft iemand dien vent kunnen betrappen. Ik denk dat hij de duivel in eigen persoon is. Ik ben bang voor dien vent!”

„Kom Jack, - laat ons naar binnen gaan. Jullie moeten van dien kraak maar afzien. Daar komt niets van.”

„Ik zou niet weten waarom. Ik ga er mee door. Ik gelóóf niet aan den duivel. En als hij wel de duivel is, nu dan vertel ik je, dat ik

nog voor geen tien duivels bang ben. Laat ze maar komen. Ik lust liever honderd duivels dan één politie-agent. Maar die krijgen me ook niet. Kom, vooruit, naar binnen, we hebben nog een heeleboel te bepraten....”

„Nu ja maar.... ik weet niet.... Groot-sprekerij.... liever niet doen”....

Aldus stierven, met deze woorden, de stemmen der mannen uit, die één voor één weer achter de straatdeur verdwenen.

Nauwelijks was de laatste naar binnen gegaan, of glimlachend en zoo koel als een komkommer, kwam uit een muurplooi de deftige vreemdeling te voorschijn en stak zonder eenige vrees te koesteren voor de mannen, die zooeven die verschillende bedreigingen hadden geuit, vlak voor het huis een verse sigaret op, haalde uit zijn zak zijn platte chapeau-claque te voorschijn, zette die op het hoofd en stak de bonten muts in den binnenzak van zijn pels.

Vervolgens knikte hij glimlachend in de richting van het huis, klemde zijn monocle wat vaster in het linkeroog en verwijderde zich op zijn doolie gemak, terwijl hij onderwij een operetteuntje floot.

DERDE HOOFDSTUK.

De gentleman-inbreker thuis.

Nadat de vreemdeling uit het vorige hoofdstuk de steeg uitgelopen was, waar hij op zoo geheimzinnige wijze uif het gezicht verdwenen en later weer te voorschijn gekomen was, sloeg hij den hoek om, toen nog een en nog een en bevond zich weldra op een drukken verkeersweg, waar men niet zou vermoeden, dat zoo dichtbij zulke eenzame en lugubere straatjes waren, als die, welke wij zooeven hebben beschreven.

Hier in deze drukke straat riep de vreemdeling een taxi aan, gaf den chauffeur een adres op, vlijde zich gemakkelijk in een hoek van het eenigszins bouwvallige rijtuig en rookte met welbehagen zijn sigaret.

De rit duurde tamelijk lang, maar na ruim een half uur hield de taxi stil in een der lanen, welke aan Regentspark grenzen, vlak voor de deur van een fraaie, ofschoon niet zeer groote villa, waar een koperen naambord aan de deur prijkte, waarop men den naam Lord William Aberdeen kon lezen.

Zoodra de taxi stil gehouden was, steeg de vreemdeling uit, gaf den chauffeur een geldstuk, met de hand beduidende, dat hij het wisselgeld mocht behouden en trad door het tuinhekje het kleine, welonderhouden voortuintje binnen.

Na de drie treden van de hardsteen stoep te hebben betreden, haalde hij een kleinen

sleutel van bijzonder maaksel en fraaien vorm uit den zak en opende daarmede de straatdeur.

Een enkelen druk op een koperen schakelaar en de marmeren vestibule baadde in een zee van licht.

Met een eleganten zwaai ontdeed de heer zich van zijn pels en hoed, welke hij aan den kapstok deponeerde en beklom daarna, nog steeds even vlug en lenig, de marmeren treden van de trap, welke met een dikken, roodfluweelen looper waren bedekt en die naar de hall leidden.

Hier stond een groote geboende, dof mahoniehouten halltafel, waarop eenige brieven lagen en welke de vreemdeling, die hier blijkbaar woonde, in zijn zak stak en vervolgens met de lift naar een hooger gelegen étage ging.

Daar aangekomen, begaf hij zich naar de tweede deur in de gang, opende deze en trad binnen.

Onmiddellijk daarop klonk een vroolijke stem, die riep:

„Hallo Edward, ben je daar? Het is laat geworden, hè? Was je verdwaald? Of waar heb je anders gezeten?”

„Dag Charly,” klonk het uit den mond van den binnengetredene, „niet zoo haastig, m'n jongen. Je mond staat niet stil en je kent mijn meening, niet waar? dat een dom man meer kan vragen, dan een verstandig man antwoorden. Even geduld dus, hoor.”

Alvorens wij het gesprek van dit tweetal, waarvan de een zoo juist zoo'n vreemd avontuur achter den rug heeft, verder afluisteren, dienen wij hen aan de lezers voor te stellen.

De een, die zoo juist is binnen getreden en die zich daar in die ver verwijderde buurt White Chapel, in een duister onooglijk steegje zoo zonderling heeft gedragen is inderdaad de heer des huizes en wel Lord Aberdeen, de algemeen in Londen bekende, rijke filantroop, die ontzaggelijke sommen wegschenkt ten bate van de algemeene liefdadigheid.

Een ieder kent hem als zoodanig en er zullen weinig adellijke lieden in de Engelsche wereldstad worden gevonden, die Lord Aberdeen niet kennen en hem nimmer ontmoet hebben in de groote, gastvrije en weelderige lokalen van de Windsor Club waarvan hij levenslang vice-president is.

Hoe het dan mogelijk is, dat deze adellijke heer zich afzondert in nauwe morsige straatjes om daar in een keldergat te verdwijnen en vanaf het dak weer te voorschijn te komen?

Dat is een vraag, die wij thans zullen beantwoorden.

Om het met een enkel woord te zeggen: Lord William Aberdeen leidt een dubbellevens.

Wel is hij de algemeen geachte en geziene aristocraat, dien de geheele adellijke wereld kent, maar ook is hij de gentleman-dief en inbreker, die beter bekend staat onder den naam van moederszijde Lord Edward Lister of, zooals hij zich zelf jaren geleden genoemd heeft: John Raffles.

Hij is degene, die zoo vaak de misdadigers- en politie-wereld in rep en roer brengt door zijn stoutmoedige avonturen, die het geld bij handen vol wegneemt uit de brandkasten der rijke nietsnutters, om het later, met even volle handen weg te schenken aan hen, die door kommer en gebrek op de liefdadigheid van hunne medemenschen zijn aangewezen.

En de man, die hem bij al zijn avonturen en tochten vergezelt is Charly Brand, zijn secretaris en alter ego, zijn trouwe hulp en toeverlaat.

Met James Henderson, den reusachtigen chauffeur, die reeds jaren in dienst van zijn Lordschap is, is hij de eenige, die van dit dubbellevens van den rijken filantroop afweet, maar hij zou zich liever de tong uit den mond laten rukken, dan ooit met een enkel woord dit geheim te verraden.

Thans zien wij die twee bij elkaar en, zooals uit den toon van hun gesprek valt op te maken, verkeerden zij op zeer vertrouwelijken voet met elkaar. De een kan niet buiten den ander en behalve heer en meester zijn zij ook boezemvrienden.

„Dat zal ik je vertellen, Charly,” zegt Raffles, wanneer hij met een behaaglijke zucht zich in een gemakkelijken stoel bij den haard laat vallen en zijn lange, slanke beenen naar het vuur uitstrekt.

„Geef me die sigarettendoos eens aan. Ik heb al zooveel Egyptische sigaretten gerookt, dat ik er zoetjesaan genoeg van heb en het nu eens met die oude Russen wil probeeren. . . . Ja, je vraagt me daar waar ik zoo lang gebleven ben. . . . een merkwaardig toeval bracht me daar zoo even in aanraking met. . . . geef me even de lucifers, wil je, ja, de lucifers. . . . zoo, dank je. . . . waar was ik ook weer? o, ja. . . . een merkwaardig toeval bracht me daar zooveel in White Chapel, waar ik Bill en Jack tegen kwam, je weet wel, die typen uit”. . . .

„Wät zeg je daar?" riep Brand uit, terwijl hij uit zijn gemakkelijke houding opsprong en de sigaret welke hij zoo juist opgestoken had op het tapijt liet vallen.

„Wät zeg je daar? Bill en Jack uit Turners Road, maar dat is ellendig" . . .

„Ssst. . . kalm aan, Charly, m'n jongen, wind je niet op. Ga eerst zitten en. . . ." hier bukte Raffles zich, om de nog steeds brandende sigaret op te rapen. . . . „brand met je sigaret geen gaatjes in ons Smyrna-tapijt, het geld groeit me niet op mijn rug. Zoo. . . ga nu weer kalm zitten en luister verder.

„Ja, het waren Bill en Jack en ze herkennen me natuurlijk niet. Het was in een eenzaam straatje, waar ik ze tegen kwam en een van hen scheen lust te hebben mijn horloge te raadplegen, om te zien waarschijnlijk of het niet achter liep, maar één blik was genoeg om hem in zijn schulp te doen kruipen.

„Terwijl ze verder liepen vroeg ik me af wat dat tweetal in het schild voerde en eensklaps kreeg ik het in mijn hoofd hen te volgen, om er achter zien te komen wat voor plannen zij weer aan het smeden waren."

„Edward, je wilt toch niet zeggen" . . . riep Brand verschrikt uit.

„Ssssst! Still Charly, je moet me niet telkens zoo in de rede vallen, want dan kan ik niet geregeld vertellen. Ja, zooals ik zeg, ik wilde achter hun plannen zien te komen. Het was zoo maar een losse gedachte, die bij mij opkwam, maar ik heb veel plezier van dat denkbeeld gehad. Luister maar."

„Mijn haren rijzen ten berge, als ik er aan denk," zei Brand met een angstige stem.

„Stil laten rijzen, m'n jongen," zei Raffles lachend en mikte met een eleganten zwaai de asch van zijn sigaret in den brandenden haard.

„Ik ga door. Zooals ik dan zei, heb ik van dat denkbeeld erg veel plezier gehad, want ik was in een ommezien uit hun oogen verdwenen, zoodat zij waarschijnlijk dachten, dat ik doorgelopen was. In waarheid echter stond ik vlak bij hen in een portiek achter een vooruitspringenden muur en hoorde hen daar over den duivel praten. Ik denk, dat ze mij daarmee bedoelde en dat versterkte mij in mijn plan, want, zooals je wel begrijpt, laat ik me niet straffeloos met den duivel vergelijken.

„Ik ging hen dus achterna, zoodra ze uit geredeneerd waren en kwam, zonder dat ze me zagen of argwaan koesterden, vlak achter hen aan voor een huis in Daves Road. Het was een

krot van een huis en ik geloof dat ik daar al eens méer ben geweest.

„In ieder geval liet ik hen naar binnen gaan en heb toen, zonder de minste moeite, mij eveneens toegang verschaft."

„Zoo maar, vlak achter hen aan?" vroeg Brand met een bibberstem.

Raffles begon te lachen en zei:

„Ja Charly, het lijkt wel wel of je zoo iets voor het eerst hoort, je bent toch niet bang?"

„Neen Edward," antwoordde de nog jonge man, „daarvoor ken je me, hoop ik, toch te goed, maar ik moet toch onwillekeurig rillen, als ik denk aan Jack en Bill. Dat zijn kerels, die niet tegen een menschenleven opzien en ik geloof stellig en zeker, dat, als ze je gezien hadden, ze je het levenslicht hadden uitgeblazen."

„Dat geloof ik ook," zei Raffles droog, onderwijl een versche sigaret opstekend.

„Maar m'n hemel! je zegt dat op een toon alsof het je volstrekt niet aanging, Edward! Was het nu beslist noodig, dat je zoo je leven waagde?" vroeg Brand.

Raffles lachte wederom even en zei, terwijl hij een lange dunne rookwolk naar het plafond blies:

„Luister eens, Charly, en onthoud voor altijd, dat ik nimmer mijn leven noodeloos waag. Als ik zoo iets doe, heb ik er altijd een goede reden voor. Vergeet niet, dat ik uitstekend op mij zelf kan passen. Door de vele avonturen, waarin ik mij waag, denk je misschien, dat ik driest en overmoedig geworden ben, maar dat is niet het geval.

„Wanneer ik dat soms lijk, dan doe ik dat om anderen zand in de oogen te strooien. Ik bereken mijn kansen altijd eerst ter dege en alleen, wanneer ik werkelijk in een hoek word gedrongen, dan. . . ja, dan waag ik wel eens wat en win dan meestal ook. Want, niet waar Charly, dat ben je toch met mij eens, wie niet waagt, wie niet wint!"

„Ongetwijfeld Edward," antwoordde Brand.

„Welnu dan, zoo ging het ook hier" hernam Raffles. „Zooals ik zei, ging ik ze direct achterna, maar liep daarbij toch geen kans door ze gezien te worden, daar ik een andere deur binnen ben gegaan."

„Waren er dan twee deuren aan dat huis?" vroeg Brand. „Nogal deftig, zou ik zoo zeggen."

„Neen, m'n jongen," lachte Raffles, „het was toch heelemaal geen deftig huis, maar daar zij de straatdeur binnen waren gegaan,

ging ik de kelderdeur naar binnen. Die lag eenige treden onder het straathek en onttrok mij meteen aan het oog van mogelijke voorbijgangers. Ik was natuurlijk in een ommezien naar binnen."

"Was er dan geen slot op de deur?" vroeg Brand nogal naief.

"Jawel," lachte Raffles, "en geen kleintje ook. Het was er ongeveer zóó een."

Hierbij wees hij met zijn beide wijsvingers een maat aan van ongeveer 40 c.M.

"Het was een slot," aldus ging hij voort, "dat waarschijnlijk gemaakt was om anderen te imponeren. De fabrikant heeft waarschijnlijk gedacht: hoe groter hoe sterker, maar het was bespottelijk van eenvoudige constructie. In de eerste plaats was het misschien met een gebogen ijzerdraadje open te krijgen geweest, maar wat het grappigste was, was dat je het misschien ook met je vinger had kunnen doen, zóó'n groot sleutelgat zat er in. Ik ben echter maar zoo vrij geweest mijn vingers er niet aan vuil te maken en heb het eenvoudig geopend met mijn passepartout.

"Met mijn elektrische zaklantaarn had ik mij dra georiënteerd en kwam weldra aan een achterdeur, welke op een binnenplaats uitkwam. Ik keek omhoog of ik ook ontdekken kon waar de heeren samenzweerdertje aan het spelen waren en ja, hoor, daar ontdekte ik drie hoog, dus vlak onder de hanenbalken een venster, dat verlicht was.

"Ik stond juist weer op het punt om naar binnen te gaan, teneinde de trap te zoeken en zoo naar boven te gaan, toen mijn oog viel op een ijzeren gootpijp, zóó'n ouderwetsche, die om de halve meter verankerd zit in den muur en daar dus een stevigen steun biedt voor den voet."

"Je wilt toch niet zeggen, dat je daar langs omhoog geklommen bent?" riep Brand uit.

"Ja, dat wil ik wel zeggen," hernam Raffles kalm, "want het is zoo. Ik ben daar langs omhoog geklommen. Vind je dat nu zoo erg? Het is toch niet voor het eerst, dat ik zoo iets gedaan heb."

"Neen," antwoordde Brand, "maar het is zoo geweldig koud en het vriest, dat het kraakt. Ik denk dat die ijzeren gootpijp de blaren aan je vingers getrokken zal hebben."

Raffles keek onwillekeurig eens naar zijn dunne, slanke vingers, waarop nog een weinig rood ijzerroest te zien was.

"Neen, Charly," zei hij volmaakt rustig, "Ik heb er volstrekt geen nadeelige gevolgen van

ondervonden. Ik vond op dat oogenblik, dat ik werkelijk behoefte had aan eenige lichaamsbeweging en dat mijn bloed wat sneller door mijn aderen moest stroomen en ik vond daartoe geen betere gelegenheid dan langs die waterpijp omhoog te klimmen.

"Aldus kwam ik op het dak, via de goot in een zolderkamertje, waarvan het raampje net groot genoeg was om mij door te laten en ten slotte in het trappenhuis.

"Het rook daar vies en muf, zooals de meeste van die oude huizen in Londen, maar ik heb me daar maar niet aan gestoord en heb gedaan wat ik dacht, dat mijn plicht was.

"Op de punten van m'n voeten ben ik toen een trapje lager geslopen en heb voor de deur post gevat, om het gesprek van het edele tweetal, dat zij waarschijnlijk met nog eenige kameraden voerden, af te luisteren.

"Ik was reeds bijna geheel op de hoogte, toen er iets gebeurde, dat mij m'n hachje had kunnen kosten."

"Wat zeg je daar?" riep Brand uit, opspringend met een verschrikt gezicht.

"Charly, m'n jongen, wat ben je vandaag schrikachtig uitgevallen," lachte Raffles, "vind je dat nu zoo verbazend. Wij wagen toch dagelijks ons leven, jij zoo goed als ik en je windt je daar anders nooit zoo over op."

"Neen, dat kan wel Edward," hernam de ijverige secretaris van den gentleman-inbreker, "maar wij hebben ook niet dagelijks te doen met kerels als Jack en Bill, die zich volstrekt niet zouden ontzien, om, als het hun veiligheid betrof, je een mes in de ribben te steken."

"Dat is waar," hernam Raffles, "dat ondervond ik op datzelfde oogenblik, want juist op het oogenblik, dat ik mij wilde verwijderen om mijn weg naar beneden te zoeken, daar ik nu toch alles wist, wat ik weten wilde, stootte ik in het duister mijn hoofd tegen een schot en dat gaf zóó'n hollen klank, dat het binnen gehoord werd.

"Ten minste dat veronderstelde ik, maar zooals mijn gewoonte is, heb ik maar niet afgewacht of dat inderdaad het geval was, maar snelde naar boven terug."

"Was je niet bang, dat de kerels je daarheen zouden volgen?" vroeg Brand, die onder het verhaal van zijn vriend een kleur van opwinding had gekregen.

"Bang is het woord niet, Charly," hernam Raffles, "ik geloof niet, dat ik dat nog kan zijn, maar ik dacht wel bij mezelf, dat ze me niet naar den zolder moesten volgen, daar ik

anders groote kans had om in hun handen te vallen, daar er boven geen andere uitweg was dan weer langs de gootpijp. Dat was natuurlijk volstrekt geen bezwaar, maar de kerels, zoo dacht ik, zouden allicht met revolvers gewapend zijn en mij een paar kogels achterna zenden. Daar ze dan een goed en gemakkelijk doelwit hadden, zouden ze mij waarschijnlijk ook wel geraakt hebben en daar had ik, om je de waarheid te zeggen, niet veel zin in. Ik wil wel op het veld van eer en in het harnas sterven, maar liever niet door boevenhanden.

„Ik bedacht er dus iets op, om hen op een dwaalspoor te brengen en wel het volgende. Terwijl ik onhoorbaar naar boven sloop, zoo snel als mijn beenen mij konden dragen, haalde ik uit mijn zak een kluw touw, die ik, zooals je weet, meestal bij mij draag omdat je daar op sommige oogenblikken zooveel nut van kunt hebben.

„Welnu, die kluw touw liet ik van de trappen rollen. Bij elke trede hoorde je duidelijk een zachte bons net alsof er iemand heel snel de trappen afliep. Nu hadden ze daar binnen werkelijk mijn onhandigheid, die ik begaan had door mijn hoofd te stooten, gehoord en waren uit hun kamer te voorschijn gekomen, net bijtijds om het afrollen van de kluw touw te hooren, die bij elke trede even opsprong en dan weer verder huppelde net alsof er iemand zich zoo zacht mogelijk maar tevens snel langs de trappen in veiligheid bracht.

„Ik moest onwillekeurig lachen, toen ik het edele stel de trappen hoorde afstormen. Sapperloot, Charly, wat maakten die kerels een lawaai. Het leek wel een regiment dragonders in vollen draf op een houten vloer. Ik had er zoo'n pret in, dat ik een tweede onvoorzichtigheid beging door het zolderraampje open te maken, juist op het oogenblik, dat zij de voordeur bereikten.

„Door den kouden luchtstroom kregen ze waarschijnlijk argwaan, te meer daar er één een halven doodval deed over de naar beneden gerolde kluw touw, waardoor ze meteen het bedrog merkten en snelden ze weer zoo vlug hun voeten hen konden dragen, naar boven terug.

„Nu heb ik daar natuurlijk niet op hun gewacht, maar ben zoo gauw mogelijk naar beneden gegaan.”

„Naar beneden gegaan?” riep Brand uit.

„Weer langs den achterkant, langs de gootpijp?”

„Nee Charly,” zei Raffles lachend, „nu niet langs de achterzijde, want dan had ik weer door het huis moeten gaan om op straat te komen en dat had aanleiding tot verwikkelingen kunnen geven. Nee, ik heb toen de voorzijde genomen, want daar was net zoo'n gootpijp, zooals ik van te voren had opgemerkt. Daar ik kon profiteeren van de onderfinding, die ik aan de achterzijde had opgedaan, was dat voor mij natuurlijk kinderspel en stond ik in een ommezien op straat. Daar ik dacht, dat ze me wel spoedig zouden volgen en dan een achtervolging beginnen, welke, daar zij met hun vieren waren, misschien in mijn nadeel was uitgevallen, heb ik toen in een portiek zoo lang de heeren afgewacht en toen ze weer naar binnen waren gegaan, heb ik mij uit de voeten gemaakt, heb in Commercial Road een taxi genomen en nu ben ik hier en neem het je erg kwalijk, dat je me nog niet een kop thee hebt ingeschonken, want na zoo'n hartig avontuurtje krijgt een mensch dorst.”

Brand liet zich dat geen twee keer zeggen maar haastte zich zijn vriend te laven, door in een keurige, porceleinen kop thee te schenken, welke door den gentleman-inbreker met smaak werd genuttigd.

„En nu, Edward,” aldus opende Brand wederom het gesprek, nadat beiden de eindjes van hun sigaretten in het vuur hadden geworpen en versche opgestoken hadden, „en nu Edward, zou je me zeer verplichten met me te zeggen of we vandaag thuis dineeren of in de club en dan”....

„En dan?” vroeg Raffles.

„En dan,” ging Brand voort, „zou ik wel willen weten wat je daar van Bill en Jack hebt gehoord.”

„Die twee vragen zal ik je beantwoorden, Charly,” lachte Raffles, „we dineeren vandaag in de club en onder het diner zal ik je het genoegen doen en je vertellen waarover Bill en Jack het met hun kameraden hebben gehad. Is dat goed?”

„Uitstekend,” riep Brand uit, terwijl hij opsprong om Gaston te vertellen, dat zij buitenshuis dineerden, zoodat hij uit kon gaan.

Toen hij dat gedaan had, begaf hij zich naar zijn kleedkamer, welke aan die van zijn vriend grensde, om toilet te maken voor het diner in de club.

VIERDE HOOFDSTUK.

In de Windsor-club.

Het was ongeveer zeven uur in den avond, toen een fraaie, groote, donkerblauw gelakte limousine met een reusachtigen chauffeur achter het stuurrad, stilhield voor het grootsche gebouw van de Windsor-club in Hannover Terrace.

Daar het vroom, dat het kraakte, waren de portierraampjes aan de binnenzijde van het fraaie rijtuig met ijsbloemen bedekt, zoodat men niet naar binnen kon zien, ofschoon daar toch een electrisch lampje brandde.

Dit was echter geen beletsel voor den portier en de hall-lakei van de club, om met grooten spoed toe te snellen, teneinde het portier voor de bezoekers te openen. Want alle kellners en overige bedienden van de club kenden de donkerblauwe auto van Lord Aberdeen, den algemeen gezienen en geachten vice-president van de club.

De portier opende, om de inzittenden gelegenheid tot uitstappen te geven met een buiging het portier, dat met het adellijke wapen der Aberdeens was versierd.

Lord Aberdeen, keurig in rok gekleed, waarover hij los een zware pelsjas had geworpen, stapte uit met de levendigheid van een nog jongen man, ofschoon hij toch reeds de veertig gepasseerd was, hetgeen een aandachtig beschouwer had kunnen constateeren aan de grijze haartjes, welke zich bij de slapen begonnen te vertoonen.

Op hem volgde Charly Brand, die voor al de bedienden een vriendelijk knikje over had en blijkbaar even gezien was als zijn vriend en meester.

Ook hij was officieel gekleed, daar dit voor het diner in de clublokalen gewoonte was en had evenals Raffles een bontjas aan, welke hem echter, daar hij wel een hoofd kleiner was dan zijn vriend, lang zoo goed niet stond.

In de helder verlichte hall gaven zij hoeden en jassen af en traden het clublokaal binnen, waar aan verschillende tafeltjes langs den wand, reeds door verschillende clubjes werd gedineerd.

Raffles en Brand begaven zich naar hun

oude plaats, niet ver van de deur en dicht bij den enormen haard, waarin eenige reusachtige houtblokken vlamden, hetgeen een eigenaardig intiem cachet gaf aan de overigens zeer weelderig gemeubileerde zaal.

Raffles had deze plaats uitgekozen, omdat hij met zijn rug naar de groote electrische kroon zat, zoodat zijn gelaat altijd min of meer in de schaduw bleef en hij tevens de deur in het oog kon houden. Hij deed dit met voordacht, omdat het zijn gewoonte was zijn mede-clubleden gade te slaan als zij binnentraden, daar zijn werkzame geest daarin altijd stof vond tot kout en conversatie.

Ook dit keer waren zij naar hun oude plaats toe gegaan, ofschoon zij ditmaal waarlijk geen gebrek aan stof hadden om over te praten, daar Raffles zijn jongeren vriend beloofd had datgene te vertellen wat hij in het huis in de buurt van White Chapel, Turner Road beleefd had.

Zooals gezegd, was de zaal reeds tamelijk vol, maar nog steeds arriveerden clubleden, die evenals Raffles en zijn vriend, daar het middagmaal kwamen nuttigen.

Juist had de kellner, die geruischloos en snel dat gedeelte der zaal bediende, de soep gebracht en was hij heengesneld om het eerste gerecht te halen, toen door de deur een statige oude heer binnentrad met een martialen witten knevel op de bovenlip, een monocle in het oog en een barschen trek om den mond.

Hij keek de zaal eens rond, wenkte toen een kellner en wees zonder een woord te spreken op een tafeltje, schuin tegenover Raffles, waar hij zich dra nederzette om daar in zijn eentje te gaan dineeren.

Verschillende der aanwezigen hadden den binnenkomende met een lichte buiging van het hoofd gegroet, hetgeen een groot verschil maakte met de wijze waarop men Raffles en Brand had begroet, die blijkbaar algemeen bekend waren bij de leden en van bijna alle aanwezigen een vriendelijken hoofdknik hadden in ontvangst te nemen gehad.

De barsche, oude heer met den witten kne-

vel had zich nauwelijks in zijn hoek neergezet en zijn servet ontplooid, toen Brand met een onmerkbaaren knik van het hoofd naar den hoek wees, waarin de oude heer zat en zei:

„Het humeur van onzen vriend Lord Douglas Flairby schijnt er niet op vooruit te gaan. Hij kijkt met den dag norscher. Ik zou wel eens willen weten wat hem het leven toch zoo somber doet inzien. Geldzorgen kan hij toch niet hebben, want ik geloof dat hij met den dag rijker wordt. Nu heeft hij weer het landgoed van zijn tante geërfd. Naar ik hoor moet zij de rijkste dame van Ierland zijn geweest. Is dat zoo, Edward? Weet jij er misschien wat meer van?”

Raffles, die juist van de truffels geproefd had, knikte even goedkeurend met het hoofd en zei:

„Juist Charly, je hebt volkomen gelijk in wat je daar zegt van Lord Flairby, maar ik kan je geen gelijk geven in je gedrag ten opzichte van deze waarlijk voortreffelijke truffels, proef ze eens, ze zijn inderdaad uitstekend.”

Brand liet zich niet lang nooden en weldra waren beide heeren verdiept in de genoegens welke een copieus diner kan bieden aan den Engelschman, die over het algemeen veel van lekker eten en drinken houdt, een regel, waarop onze beide vrienden geen uitzondering maakten.

Eerst bij het dessert kwamen de tongen los en begon Brand weer te spreken over de belofte van zijn vriend om hem te vertellen wat hij aan de kamerdeur van het boevenstel gehoord had.

„Dat zal ik, Charly,” aldus begon Raffles, terwijl hij met elegante bewegingen een reusachtigen diamantpeer schildte. „De komst van Lord Flairby geeft mij een goed begin, want hij was het middelpunt waarom het gesprek draaide.”

„Lord Flairby?!” riep Brand verbaasd uit. „Zij wilden toch niet?”

Een heftig knikken met het hoofd van Raffles deed hem zijn uitroep verder inhouden.

„Ja Charly, dat willen zij en als ik mij niet sterk bedrieg, zullen zij wel gevolg geven aan hun voornemen ook.”

„En Lord Flairby dan?” vroeg Brand. „Zullen ze hem misschien overvallen en dooden?”

„Welneen, Charly,” zei Raffles, terwijl hij met smaak van zijn peer genoot en nu in een kristallen vaas grabbelde, waarin walnoten lagen. „Welneen, zij schijnen over goede bronnen van informatie te beschikken. Lord Flair-

by gaat namelijk vanavond naar Frankrijk. Hij gaat voor een paar weken op reis; toevallig wist ik dat ook”

„Wist jij dat ook?” riep Brand uit.

„Ja,” antwoordde Raffles doodkalm, „ik had toevallig eenige dagen geleden mij op de hoogte gesteld van het doen en laten van Lord Flairby en het toeval wil, dat Bill en Jack vannacht op hetzelfde doel afgaan als ik van plan was”

„Je wilt toch niet zeggen, dat je er vannacht nog op uitgaat, om”

Brand riep dat in zijn verbazing zóo luid, dat het onwillekeurig de aandacht trok van de heeren die aan naburige tafeltjes zaten en even opkeken, om echter onmiddellijk weer voor zich te kijken.

Raffles begon even te lachen en merkte zoo lang's zijn neus weg op, dat hij hoopte dat zijn vriend zich wat meer in acht zou nemen, want dat het nu juist niet noodig was, dat de geheele zaal wist waarmede hij zich straks, over eenige uren, zou gaan bezighouden.

„Maar je wilt toch niet zeggen,” vroeg Brand thans met ingehouden stem, „dat, nu je weet, dat Jack en Bill op hetzelfde doel afgaan, dat je nu ook nog vannacht aan het huis van Lord Flairby een bezoek gaat brengen?”

Raffles die met overgave in de bezigheid van het noten pellen verdiept was, knikte zonder op te kijken nadrukkelijk met het hoofd en zei:

„Zeker Charly, waarom niet? Dat is voor mij volstrekt geen beletsel. Integendeel, het maakt mijn werk een beetje gemakkelijker. Ik heb er zoo'n voor gevoel van dat de zoo even genoemde edele heeren mij een gedeelte van het werk uit de hand zullen nemen. Luister.

„Ik ben door grondig informeerden te weten gekomen, dat het met het vermogen van onzen Lord Flairby angstwekkend gesteld staat. Niet zoozeer angstwekkend voor hem als wel voor de openbare liefdadigheid. Hij stapelt elk jaar rijkdommen op rijkdommen en behalve daar, waar het geldt zich zelf te goed te doen, geeft hij geen cent uit. Nog nimmer heeft eenige inrichting van openbare liefdadigheid één cent van hem gehad en nu het vermogen van zijn tante uit Ierland ook aan hem is vervallen, missen wij nog meer, daar de oude dame nog wel eens wat weg-schonk, iets waarop bij Lord Flairby niet te rekenen valt. Ik had daarom reeds lang het voornemen gekoesterd om hem, of liever zijn brandkast een bezoek te brengen, teneinde datgene weg te nemen wat aan anderen ont-

houden wordt. Je kent mijn stelregel in deze, niet waar? Ik neem weg van hen die te veel hebben, omdat te geven aan hen die te weinig hebben. Lord Flairby die mij bovendien zeer onsympathiek is, heeft stellig te veel, en veel te veel ook. Dus ga ik hem een weinig ontlasten, iets dat de man geen kwaad en anderen zeer veel goed zal doen.

„Nu wil het toeval, dat ik vanavond hoor, dat twee leden van het edele gilde, dat zich niet ontziet, om aan een diefstal uit winstbejag desnoods nog een moord te verbinden, van plan zijn eveneens bij Lord Flairby in te breken, iets, dat ik hen stil laat doen en dat mij bovendien aanleiding geeft om nog een ander van hun voornemen in kennis te stellen.”

„Wie dan?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Ga maar mee,” zei Raffles, terwijl hij opstond en zich naar een aangrenzende zaal begaf, waar eenige lessenaars stonden, waaruit op te maken viel, dat dit vertrek als schrijfzaal werd gebruikt.

Behalve de lessenaars en eenige boekenkasten bevonden zich in deze zaal eenige kleine, geheel dichte kamertjes, niet ongelijk aan cellen, dat zij dan ook inderdaad waren en waarin een telefoonaansluiting aanwezig was, zoodat men daarin kon telefoneren.

Door een vernuftig aangebrachte bekleding kon men in deze cellen zoo luid spreken, als men wilde, zonder vrees te hebben, dat men het daar buiten, zelfs als men zijn oor tegen den wand hield, kon hooren.

Raffles en zijn secretaris begaven zich naar een van deze cellen en eerstgenoemde nam de telefoon van den haak en vroeg het nummer: „9999 Gerrard.”

Brand keek wel niet verbaasd, maar dan toch eenigszins verstoord en kon niet nalaten te zeggen, terwijl zijn vriend doodbedaard op het in de cel aanwezige krukje plaats nam:

„Waarom nu weer de politie? Is het nu bepaald noodig het avontuur voor vannacht nu nog gevaarlijker te maken, dan het door de aanwezigheid van Bill en Jack reeds is?”

Raffles echter had geen tijd op deze opmerking iets te antwoorden, daar hij blijkbaar aansluiting had verkregen met het aangevraagde nummer.

„Halo,” hoorde Brand hem zeggen, „spreek ik met Scotland Yard? Ja?.... Dank u.... Wilt u zoo goed zijn mij even te verbinden met hoofd-inspecteur Baxter of als deze er niet is met zijn secretaris inspecteur Marholm?”

Na eenige oogenblikken kwam het antwoord en hoorde Brand Raffles zeggen:

„Met Hoofd-inspecteur Baxter? Ja?.... Aangenaam.... u hoort zeker wel met wien u spreekt, niet waar?.... Neen, nu niet boos worden.... Geen reden toe.... Ik heb een prettige boodschap voor u.... Een waarvoor u me dankbaar zult zijn.... Ja, werkelijk, luister maar.... Er wordt vannacht ingebroken.... ja,.... ingebroken.... wat zegt u... door mij? hahahaha.... neen, inspecteur, niet door mij, maar door een paar goede kennissen van u, die u reeds lang zoekt.... namelijk Bill en Jack.... wat zegt u?.... ja, Bill en Jack.... U vraagt bij wien?.... dat zal ik u vertellen.... Ik heb een gesprek afgeluisterd tusschen dat tweetal, waarin zij het er over eens werden dezen nacht in te breken bij Lord Flairby in Hannover Square... ja, bij Lord Flairby.... wat zegt u?.... Juist inspecteur Baxter.... U slaat den spijker op den kop.... daar is wat te halen.... hoe laat vraagt u.... ze hebben precies het uur vastgesteld.... namelijk op vier uur.... wel wat laat, vindt u ook niet.... Ik denk, dat het in verband staat met een andere inbraak, die zij vóór dien tijd zullen willen ten uitvoer brengen.... Als u ze dan pakt, dan zitten ze meteen daarvoor.... wat zegt u?.... Waar ik ben?.... hahahaha.... Wel inspecteur, dat zal niet veel helpen als ik u dat zeg, u komt me toch nooit halen.... wat zegt u daar?.... dat ik wel zal oppassen u de waarheid te vertellen.... maar, inspecteur, hoe kunt u zoo iets zeggen? Het zou waarlijk den eersten keer zijn, dat u mij op een onwaarheid betrapte. Ik zal u zeggen waar ik ben.... ik ben op het oogenblik in de schrijfzaal van de Windsor-club, waar ik in een der cellen met u telefoneer.... Als u me nog een weinig aan den praaf houdt en in dien tijd een uwer pienterste mannetjes naar de Windsor-club stuurt, dan betrapt hij mij op heeterdaad.... ja, doe dat, inspecteur.... Goeden avond en geen dank”....

Raffles hing de telefoon aan den haak, terwijl Brand zijn vriend verwijtend aankeek.

Hij hief dreigend zijn wijsvinger op en zei:

„Edward, Edward, dat noem ik nu toch met vuur spelen.... Eerst ga je hoofd-inspecteur Baxter op de hoogte brengen van een inbraak, waarbij je zelf tegenwoordig wilt zijn, geeft hem precies het uur op en daarna noodig je hem uit je in de Windsorclub te komen gevangen nemen. Als hij dat nu eens deed?”

„Welnu, Charly,” zei Raffles lachend, ter-

wijl hij zijn sigarettenkoker voor den dag haalde, Brand presenteerde en zelf ook een sigaret nam. „Welnu, Charly, laat hij dat maar vrij doen. Ik wil zelfs voor de aardigheid in deze cel blijven zitten, denk je, dat hij ooit op de gedachte zou komen, ja, op de gedachte zou durven komen, dat ik en Raffles één persoon ben? Kom, laat naar je kijken. Geloof dat toch nooit. Dat zouden zelfs veel slimmere personen dan onze hoofd-inspecteur is, wel uit hun hoofd laten. Neen, Charly, geloof me, ik ben hier zoo veilig alsof ik onder de persoonlijke bescherming van den koning stond. Maar kom aan, laat ons hier niet blijven zitten, ik vind het hier niet erg gezellig en stel je voor om een partij te biljarten. We hebben nog allen tijd" . . .

En dien avond speelden de beide perfecte

gentlemen een partij biljart in de groote zaal van de Windsorclub en trokken zelfs onder de gewone leden de aandacht door hun volmaakte kalmte en elegante manieren bij dit spel, dat zij beiden met zóoveel toewijding en aandacht speelden, dat niemand op de gedachte zou zijn gekomen, dat deze beide mannen straks nog een zeer gevaarlijk werk zouden gaan verrichten, een werk, dat schijnbaar tegen de wetten des lands indruischte en in strijd was met rechtvaardigheid en recht.

Zij echter, die geregeld deze verhalen lezen, weten dat het juist ter wille van de rechtvaardigheid was, dat Raffles aldus handelde en dat was dan ook de oorzaak, dat de gentleman-dief een zoo volmaakte kalmte des gemoeds genoot.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een nachtelijk avontuur.

Het werd laat dien avond. Het middernachtelijk uur had reeds geslagen, toen Raffles zijn queene weg zette en verklaarde voldaan te zijn.

„Kom, Charly," zei hij „laat ons nog een sigaret rooken in de leeszaal, om even uit te rusten, voordat we aan het tweede gedeelte van onzen nacht beginnen."

Brand antwoordde niet, hij lachte even meewarig en keek zijn vriend, die naar den haard wandelde eens na, alsof hij zich er over verdiepte welk een merkwaardige persoonlijkheid deze filantroop-inbreker toch was.

Het was half een, toen de beide heeren, diep in de kragen van hunne pelsen gedoken de hardstenen trappen van de stoep der Windsorclub afdaalden en de straat opstapten.

Dit scheen iets bizonders te zijn, want de portier oogde het tweetal na en verwonderde zich er over, dat Henderson zijn meester niet met de auto was komen halen.

Hij zag echter niet wat een tweetal straten verder gebeurde, anders had hij zich wellicht nog meer verwonderd.

Want daar stond op den hoek van een verlaten straat de groote blauw gelakte limousine van Lord Lister.

Henderson, wiens reusachtige figuur men dadelijk kon waarnemen, zat ineengedoken op de bestuurdersplaats en had zijn stierennek en zijn handen in het bont van zijn fraaie, doch eenvoudige uniform begraven.

Hij had onmiddellijk zijn meester zien naderen, doch verried dit niet dan misschien door een lichte beweging van het hoofd, daar er een vaste afspraak bestond, dat de chauffeur geen teeken van bekendheid zou geven, alvorens een zeker wachtwoord van zijn meester te hebben gehoord.

Raffles naderde met Brand, zei het wachtwoord, waarna Henderson onmiddellijk levend werd, zijn handen uit zijn mouwen trok en zich gereed maakte op het eerste sein weg te rijden.

Raffles stapte in en voegde zijn chauffeur een paar woorden toe, namelijk: Hannover Square, waaruit Brand opmaakte, dat het meenens werd en dat Raffles inderdaad op weg was naar Lord Flairby met een doel, dat hij maar al te goed kende.

Big Ben, de groote klok van Westminster sloeg juist één, toen de auto den hoek omdraaide van Parliamentsstreet, welke straat in de onmiddellijke nabijheid van Hannover Square is gelegen.

Hier aangekomen, drukte Raffles op de rubberbal, waardoor een fluitend geluid ontstond, dat een sein was voor Henderson, om te stoppen.

Daar de straten omstreeks dat uur te Londen meestal verlaten zijn en het bovendien door de heerschende nachtelijke koude zeer eenzaam was op straat had Henderson geen moeite, om zijn wagen naar den hoek der straat te sturen en daar vlak tegen het trottoirband stil te laten houden.

Raffles steeg uit en wenkte zijn secretaris hetzelfde te doen, waaraan deze eenigszins schoorvoetend voldeed.

Brand, die zijn vriend kende, had onderweg geen enkele vraag gedaan nopens het werk, dat zij thans gingen verrichten, maar wel had hij er zich in stilte over verwonderd, dat er geen aanstalten werden gemaakt, om van kleeding te verwisselen.

Zij waren beiden nog in rok, waarover hunne zware pelsen, die hen volmaakt tegen de koude nachtlucht beschermden, maar die overigens niet zeer geschikt konden worden genoemd voor een paar menschen, dat er op uit

was om zich op geheimzinnige wijze een toegang te banen tot de woning van een ander.

Raffles echter hield zijn pels aan en Brand kon niets anders dan hetzelfde doen.

Langzaam wandelden zij de straat af, sloegen den hoek om en bevonden zich nu in Hannover Square, waar zich eenige paleizen van rijke Londenars verhieven.

In een van deze huizen zou de daad dus geschieden.

Brand vroeg zich juist af op welke wijze zijn vriend te werk zou gaan, toen hij deze doodbedaard de stoep van een groot heerenhuis zag opgaan, een sleutel uit zijn zak halen en in het slot van een deur steken.

Brand verwonderde zich eenigszins over het openbaar optreden van zijn vriend, dat tamen wel in strijd was met zijn gewone manier van doen, als hij op nachtelijke expeditie uit was, maar hij verstijfde van schrik, ja, meende zelfs dat zijn hart een oogenblik van schrik bleef stil staan, toen daar op de gewone, kalme wijze een bobby, een Londensche politie-agent, den hoek omsloeg en bedaard naar Raffles toebeende.

Hij, die meenen mocht, dat ook Raffles schrok, vergist zich echter. Hij draaide met zijn eene hand het slot open, groette den bobby en wenkte met zijn andere hand zijn vriend, dat hij spoedig binnen moest komen.

Met knikkende knieën voldeed Brand aan dit bevel en hij kon zich later niet eens herinneren hoe hij in huis gekomen was.

De politie-agent koesterde geen schijn van verdenking tegen den gentleman, dien hij aanzag voor den heer des huizes, die wat laat van een diner thuis kwam, — zoo dacht hij waarschijnlijk, — en nu met zijn vriend zijn huis binnenging.

Raffles lachte even om den angst van Brand en zei:

„Maar Charly, wees toch niet zoo angstig. De meeste menschen bederven hun zaak door zich bang te toonen en dat is juist een middel om de aandacht van anderen op je te vestigen. Dat moet je nooit doen. Deze agent heeft mij terug gegroet en laat mij gewoon binnentreden, zonder er zelfs ook maar één oogenblik aan te denken, dat ik iemand anders kan zijn dan ik lijk. Kom, laten we nu eens kijken wat er hier te doen valt.”

Raffles had geen moeite gedaan zijn stem zachter te doen klinken. Hij had op een gewonen, halffluiden toon gesproken, maar toen Brand antwoordde, liet hij zijn stem tot een gefluister dalen.

„Ik meende, Edward,” zei hij, „... ik meende, dat je er over gesproken had, dat Jack en Bill vanavond”....

„Dat heb ik ook, Charly,” antwoordde Raffles lachend, „maar aangezien de heeren er nog niet zijn en waarschijnlijk pas over een uur zullen komen, hebben we nog den tijd om ons wat te orienteeren en het ons gemakkelijk te maken. Ik heb Baxter gezegd, dat de heeren om vier uur zouden komen, maar dat was niet geheel juist. Ik denk veeleer, dat zij dan zoo-wat gereed zullen zijn en zullen willen vertrekken. We zullen wel zien. Het eerste wat we thans te doen hebben, is onze overjassen ergens weg te hangen en naar de slaapkamer te gaan van Lord Flairby.”

Brand had nog steeds niet veel lust tot spreken. Hij bevond zich niets op zijn gemak en bovendien vond hij het ongezellig in huis. Het huis was verlaten, de centrale verwarming was waarschijnlijk gedoofd en ofschoon het-nog niet geheel koud was in huis, kon men toch voelen, dat er niet meer gestookt werd en dat de koude spoedig de overhand zou krijgen.

Brand rilde onder zijn pels.

Raffles zag dat en begon te lachen.

„Ja, Charly, m'n jongen,” zei hij, „je hebt gelijk hoor. Het is hier koud en we zullen eens zien of we niet een warm hoekje kunnen vinden, want we moeten hier een paar uurtjes blijven, denk ik. Ga maar mee.”

Met een zekerheid alsof hij reeds jaren in het huis had verkeerd, vond hij zijn weg door het groote huis en weldra bevond het tweetal zich in de slaapkamer van den heer des huizes, waar nog een groote, ouderwetsche haard onder den schoorsteenmantel was.

Raffles wierp zijn pels op een stoel, haalde een kleine, ronde pastille uit zijn zak of tenminste iets dat daar op geleek en wierp dat in den kouden haard, waar nog eenige spaanders hout en wat asch aanwezig waren.

Nauwelijks had hij de pastille in den haard geworpen of met een zacht gesis, steeg onmiddellijk een groote vlam omhoog en nu haastte Raffles zich eenige blokkenhout, die bij den haard opgestapeld lagen, er op te gooien.

„Dat zijn toch maar makkelijke dingen die brandpastilles, hè Charly,” zei Raffles lachend tot zijn vriend, „dat is nog een nalatenschap van de Duitschers uit den oorlog, waar zij ze voor minder vreedzame doeleinden hebben gebruikt, dan ik thans doe.”

Weldra vlamden de houtblokken in den

haard hoog op en begon een aangename warmte het niet al te groote vertrek te vervullen.

Raffles en Brand hadden nu hunne pelsen in een grooten armstoel geworpen en namen plaats voor den haard, waar de warmte hen begon te koesteren.

„Kijk, Charly,” zei Raffles kalm, alsof hij thuis was, „daar ligt een pak tijdschriften, die ik nog nooit gezien heb. Doe zooals ik en verdrijf den tijd met lezen en rooken.”

Brand deed wat hem gezegd was. Hij had geen lust om vragen te stellen, daar hij wel begreep, dat hij toch ontwijkende antwoorden zou ontvangen. Hij wist, dat hij zijn beurt moest afwachten en schudde, even als zijn vriend, een dagblad open. Weldra zaten beiden te rooken en te lezen.

Toen de pendule op den schoorsteenmantel half twee sloeg, kwam er leven in Raffles. Hij stond op, liet zijn tijdschrift, dat hij juist las, op den grond vallen en begaf zich naar de vensters, waarvoor zware peluche overgordijnen hingen. Hij overtuigde zich dat deze goed over elkaar sloten en dat er geen straaltje licht naar buiten kon dringen. Vervolgens deed hij het plafondlicht uit en liet alleen een schemerlamp branden, waarbij zij lezen konden.

Alleen vlak voor den haard was nu een lichtcirkel, waarin zich de beide mannen bevonden; de rest van het vertrek was in een schemerachtig duister gehuld.

Wederom verstreek een half uur. Het was zóó volmaakt stil in huis en onder het genot van de warmte en de geur der sigaretten kwam Brand zoodanig onder den kalmeeren invloed, dat hij zijn ongerustheid als een mantel van zich af voelde glijden.

Hij dacht zelfs niet meer aan het feit, dat hij zich als een indringer in een vreemd huis bevond en schrok hevig, toen Raffles plotseeling opvloog en de schemerlamp uitknipte.

Op hetzelfde oogenblik voelde hij zich bij den pols gegrepen en ergens achter getrokken.

Maar hoe hij zijn gehoor ook inspande, hij hoorde niets.

Zoo bleven zij eenige minuten staan, toen hoorde hij Raffles fluisteren:

„Zeg, Charly, ik dacht een oogenblik, dat ik mijn berekeningen verkeerd gemaakt had en dat de heeren hierheen kwamen, maar dat is gelukkig niet het geval.

„In ieder geval, ze zijn gearriveerd en het is met lezen gedaan, m'n jongen. We moeten nu aan den slag.”

Hij kroop van achter het gordijn, waarheen hij met zijn vriend gesneld was, te voorschijn en drukte Brand iets in de hand, dat koud aanvoelde.

Brand bemerkte onmiddellijk, dat het een revolver was.

„Wat moet ik daarmee doen, Edward?” vroeg hij. „Je wilt toch niet, dat ik”

„Maak je niet ongerust, Charly,” was het fluisterende antwoord, „het kan volstrekt geen kwaad, hoor. Dat ding is natuurlijk niet geladen, want je weet wel, niet waar? een menschenleven is mij heilig, zelfs dat van een boef. Wij, menschen, hebben niet de beschikking over leven en dood. Die behoort bij een hogere macht.

„Maar om op die revolver terug te komen. Dat ding is alleen maar noodig om te imponeren, straks als we naar beneden gaan.”

„Gaan we dan naar beneden? En wanneer”

Brand zweeg plotseling stil midden in zijn vraag, daar men het geraas van een zwakke ontploffing hoorde.

Raffles knipte de schemerlamp weer aan en fluisterde:

„Wanneer we naar beneden gaan, kan ik nog niet precies zeggen, maar het zal wel niet lang duren, want de heeren pakken de zaak flink aan. Ik denk, dat ze de kast al open hebben. Laten we nog even luisteren.”

Geruimen tijd zwegen de beiden vrienden en luisterden met inspanning van al hunne gehoorzenuwen.

Nu en dan drong een of ander dof geluid tot hen door, dat door Brand niet onmiddellijk uitgelegd kon worden, maar Raffles scheen het te begrijpen en nu en dan knikte hij lachend en goedkeurend.

Eindelijk, na een poosje, klonk nog een **doffe dreun** en onmiddellijk daarop wenkte Raffles zijn vriend hem te volgen. Voor zij de kamer uitgingen keek Raffles op zijn polshorloge en knipte daarna de schemerlamp uit.

„Heb je je revolver in de hand?” vroeg Raffles aan zijn vriend en toen deze daarop een bevestigend antwoord gaf, fluisterde hij:

„Doe nu maar precies hetzelfde als ik doe. Er is volstrekt geen gevaar bij.”

Onhoorbaar als twee katten slopen zij door de gang, daalden de met dikke loopers bedekte trappen af en kwamen zoo in de gang, waar Raffles wist, dat het kantoorvertrek van Lord Flairby gelegen was.

Even verkende hij het terrein, maar zag dat alles veilig was. Hij wist dat. Hij had dien-

zelfden avond in het huis der dievenbende duidelijk gehoord hoe zij hun plannen smeedden en dat zij met zekerheid te werk konden gaan, daar zij wisten, dat het huis verlaten zou zijn, daar Lord Flairby op reis was gegaan.

Raffles legde nu den nog resteerenden weg snel af en plotseling stond hij in de achterkamer, waar de heeren inbrekers aan den gang waren met zuurstofapparaat en snijbranders.

Zij waren zóó in hun arbeid verdiept, dat zij het binnenkomen der twee vrienden, dat natuurlijk absoluut geruischloos geschiedde, niet eens bemerkte.

Raffles draaide den schakelaar aan de deur om en eensklaps was het vertrek in duisternis gehuld.

Een paar gesmoorde kreten van woede klonken luid door het vertrek, maar de inbrekers, in wie Raffles onmiddellijk Bill en Jack herkend had, durfden zich niet bewegen, daar zij natuurlijk niet wisten waar hun overvallers zich bevonden.

Plotseling hoorde Brand iemand door het vertrek loopen en tevens bemerkte hij, dat Raffles niet meer naast hem stond.

Een rilling van schrik liep hem over den rug, maar het volgende oogenblik was hij weer gerustgesteld toen hij eensklaps de stem van Raffles hoorde, die riep:

„Zoo mannetjes, dat is buiten den waard gerekend, hè. Jullie dachten, dat ik op reis was en jullie hebben je niet eens de moeite gegeven, om het huis te onderzoeken. En bovendien moet je nooit de wapens op den grond laten liggen, want dan kan je ze net zoo goed niet meenemen. Dat is maar moeite voor niets!”

Na deze tamelijk lange toespraak ging eensklaps het licht weer op en zag Brand zijn vriend bij de deur staan, waar hij juist, door den schakelaar om te draaien, weer licht gemaakt had.

Hij had nu in zijn hand, behalve zijn eigen revolver, nog twee groote pistolen, blijkbaar de wapens van de inbrekers, die deze, om gemakkelijker te kunnen werken, naast zich hadden neergelegd.

Nu het licht was in het vertrek kon Brand weer om zich heen zien en hetgeen hij zag vervulde hem met de grootste verbazing.

In de eerste plaats zijn vriend. Deze herkende hij bijna niet meer terug. In het korte oogenblik, dat hij hem in de gang verlaten had, om de kamer binnen te gaan, het licht uit en weer aan te doen, had deze niet alleen

kans gezien zich van de wapens der inbrekers meester te maken, maar tegelijk had hij zich door een witten knevel aan te plakken het voorkomen gegeven van Lord Flairby, op wien hij nu als twee druppelen water geleek.

Hij stond in volmaakte kalmte in den hoek van het vertrek met in iedere hand een revolver, terwijl ook Brand, met zijn revolver in de hand, midden in het vertrek stond.

De inbrekers keken elkaar zóó beduusd aan, dat het waarlijk lachwekkend was, zoodat om de fijne, dunne lippen van den meesterdief Raffles dan ook een geestige glimlach zweefde.

Wat Brand verder zag, was niet minder interessant.

De inbrekers, Bill en Jack, bevonden zich beiden in een hoek van het vertrek, waar de groote stalen brandkast stond en waar zij een geduchten rommel hadden gemaakt.

Om de brandkastdeur te openen hadden zij het eerst geprobeerd met het zuurstofapparaat en den snijbrander, het welbekende instrument, om zelfs de taaiste en hardste staal-soorten te doen bezwijken.

Deze methode heeft echter één gebrek en wel dit, dat het tamelijk lang duurt alvorens men een gat in een stalen brandkastdeur heeft gesmolten.

De inbrekers hadden dit blijkbaar ingezien en hadden dan ook het snij-apparaat aan den kant gezet. Zij hadden er iets anders op gevonden.

Er bestaat één middel, waarvan de moderne inbreker zich bedient en waartegen de moderne brandkastenfabrikant nog geen verweermiddel heeft uitgevonden en dat is het gebruik van vloeibare springstoffen.

Om deze te gebruiken behoeft men niets anders te doen dan de benodigde hoeveelheid tusschen deur en sponning van de stalen kast te spuiten, zoodat de vloeistof aan den binnenkant der kast in verbinding staat met die aan den buitenkant.

Vervolgens brengt men die vloeistof door wrijving of door middel van een lont tot ontploffing en het gevolg is, dat de deur uit de hengsels gerukt wordt.

Het merkwaardige van dit middel is, dat de slag van de ontploffing bijna niet hoorbaar is, daar deze in het inwendige van de kast geschiedt. Hierbij komt nog dat de ontploffing ook niet hevig is, maar door den ontzettenden luchtdruk, welke zelfs door een geringe ontploffing veroorzaakt wordt, moet de kastdeur, de zwakke plek van een brandkast, bezwij-

ken. Zij wordt eenvoudig uit hare hengsels gerukt en de inhoud ligt voor het grijpen.

Jack en Bill waren blijkbaar meesters in hun vak, want zij hadden deze zeer moderne wijze van opereeren met succes in toepassing gebracht en, zooals Brand onmiddellijk had geconstateerd, de kastdeur doen openspringen.

Waarschijnlijk stonden zij juist gereed om zich van den inhoud meester te maken, toen Raffles en Brand hen dit door hun binnentreden hadden belet.

Beide mannen, die toch waarlijk voor geen kleintje bevreesd waren, hadden nu toch een leelijken schrik te pakken. Ongetwijfeld dachten zij er aan, dat een driftig man hen zeker geen tijd zou hebben gelaten, maar hen door een revolvershot onschadelijk zou hebben gemaakt.

Wat Raffles verwacht had, gebeurde. Zij zagen hem voor den heer des huizes aan.

Raffles trad op hen toe en beval hen de werktuigen, die zij in de hand hadden en waarvan een gedeelte om hen heen verspreid lag, bijeen te zoeken en netjes in een medegebrachte tasch te pakken. Toen zij dit gedaan hadden moesten zij den verderen rommel opruimen en alles in een hoek schuiven.

Toen zij dit alles als een paar makke scharpen hadden verricht, riep Raffles hen bij zich en zei, op twee stoelen wijzend:

„Ga daar eens zitten en luister naar hetgeen ik te vertellen heb.

„Mijn vriend, die vannacht hier bij mij in huis logeerde, zal intusschen dit speelgoed (hier wees hij op de revolvers, die hij naast zich op tafel had neergelegd,) bewaren, waar jullie wel zoo vriendelijk wil zijn aan te denken, niet waar?

„Ik ben een vijand van lawaai en bloed vergieten, maar als die dingen afgaan dan gebeurt beide, zonder dat ik er wat aan kan doen. Als jullie je echter kalm houden en geen rare en verdachte bewegingen maakt, dan zullen ze niet afgaan, daar ken ik mijn vriend te goed voor.

„En nu opgelet en mij onmiddellijk op mijn vragen antwoord gegeven.

„Vertel me nu eens waarom jullie bij mij hebt ingebroken. Zeker om je meester te maken van mijn geld niet waar?”

Beide boeven knikten stug tot antwoord.

„Juist,” ging Raffles voort, „dat dacht ik wel en waarvoor zouden jullie dat geld, dat jullie van me gestolen had, wel gebruikt hebben?”

De beide mannen haalden onverschillig hunne schouders op en bromden wat in hun baard.

„O, zeggen jullie dat misschien liever niet,” zei Raffles, terwijl hij het zich in een draaienden en wippenden bureaustoel gemakkelijk maakte en de toppen zijner vingers nu eens bijeenbracht en dan weer van elkaar verwijderde. „zoo, zeggen jullie dat misschien liever niet, nu, dat is niet erg, want ook zonder jullie antwoord weet ik dat wel.

„Al dat geld zouden jullie uitgegeven hebben aan vrouwen en aan alcohol, misschien zelfs wel aan de speeltafel. Foei, het is schande, dat zulke sterke en gezonde kerels als jullie zijn op die manier trachten door het leven te komen.

„In plaats van te werken breekt dat maar bij rijke menschen in, berooft hen van een gedeelte hunner eigendommen, gaat dan aan den zwabber en verbrast al dat geld dat door anderen met zooveel moeite vergaard is en als het op is, . . . dan begint hetzelfde spelletje weer van voren afaan.

„Nee hoor, ik vind het schandelijk en ik denk, dat het mijn plicht is jullie aan de politie over te leveren.”

De beide inbrekers hadden eerst met verbazing deze boetpredicatie aangehoord, maar daar Raffles ernstig bleef en met een aardappel in zijn keel sprak, dachten zij, dat zij met een sentimenteelen ouden heer te doen hadden en trokken een berouwvol gezicht.

Toen Raffles over de politie sprak gelukte het hen zelfs, hoewel met groote moeite en door gestadig persen een paar krokodillentränen uit de oogten te voorschijn te brengen, hetgeen als een tastbaar bewijs van hun berouw moest gelden.

Raffles zag dat, kon een glimlach nauwelijks onderdrukken en vervolgde met een schuinen blik op zijn vriend Brand, die, nu het gevaar geweken was, ook de zeer komische zijde van de zaak waardeerde.

Hij bleef met de revolvers dreigen, terwijl Raffles zijn boetpredicatie verder voortzette.

„Ja, zoals ik zeg, eigenlijk moest ik jullie aan de politie overleveren, maar misschien hebben jullie een moeder en” . . .

Dat punt was een vingerwijzing voor de inbrekers, die beiden als op een afgesproken teeken in een luid gebalk uitbraken, waarmee zij wilden aanduiden, dat hun gevoel hen te machtig werd en dat zij aan hunne tranen den vrijen loop moesten laten.

Beiden balkten en jankten zóó luid, dat het

den beiden vrienden Raffles en Brand bijna te machtig werd en zij hunne ooren moesten dichtstoppen.

„Al well! Al well!” wenkte Raffles hen, „houd maar op met dat gebrul. Ik zie, dat jullie het hart op de rechte plaats hebben en dat jullie slechts geen weerstand hebben kunnen bieden aan de verleiding, maar dat jullie overigens nog zoo slecht niet zijt.”

„Ja meheer,” kermde het tweetal, terwijl zij hun opgedroogde tranenbron opnieuw aan het loopen trachtten te krijgen.

Raffles zag dat en trachtte het te voorkomen door voort te gaan met zijn preek.

„Zoo, nu dat doet me genoegen,” zei hij, „en ik ben blij, dat ik me heb weten te bedwingen en jullie geen kwaad heb gedaan. Maar nu moeten wij eens zien wat jullie reeds uitgevoerd had. Maak die zakken eens leeg en leg eens voor mij op die tafel neer, wat jullie reeds uit de brandkast hadden weggenomen.”

Het tweetal, dat nog steeds de dreigende revolvers van Brand op zich gericht zag, haastte zich aan dat bevel gevolg te geven en legde op de tafel al het geld, banknoten, goud en zilver en ook vele effecten, welke zij reeds uit de brandkast gehaald en in hunne zakken hadden gestoken.

Raffles beduidde hen een eind achteruit te gaan en toen zij dat gedaan hadden ging hij naar de tafel toe, verzamelde alle voorwerpen van waarde, waardepapieren, geld en banknoten in een groote tasch en deed die op slot.

„Ziezoo,” zei hij, terwijl hij de tasch voor zich neerzette. „Nu heb ik mijn eigendom weer terug en nu ben ik verplicht daar een andere plaats voor te zoeken, want jullie hebben mijn mooie brandkast, waarvoor ik pas een heeleboel geld heb betaald, zóó leelijk stuk gemaakt, dat ik me daarvan wel niet meer zal kunnen bedienen en een nieuwe zal moeten koopen.

„Ik moet zeggen, jullie jagen me leelijk op onkosten.

„Maar nu heb ik nog steeds geen antwoord op mijn vraag waarom jullie bij mij hebt ingebroken. Ik heb gesproken van verbrassen, van spelen en vrouwen, is dat zoo?”

Bill, die een snuggere jongen was, zag door deze vraag de kans schoon om zich in een gunstig daglicht te plaatsen en begon met een erbarmelijke stem te vertellen dat hij slechts ingebroken en gestolen had voor zijn moeder, die ziek was. Hij had geen geld om medicijn-

nen voor haar te koopen en was ten einde raad tot dit middel overgegaan.

Jack, door het voorbeeld van zijn makker aangestoken, deed precies hetzelfde verhaal met dit verschil, dat hij het over een oude tante had.

Raffles had onder deze gefantaseerde verhalen, die er op onbeholpen wijze uitkwamen, moeite om zijn lachen te houden en wenkte eindelijk, dat het genoeg was.

Wederom sloeg hij een preektoon aan en hield hen voor oogen hoe verkeerd het was, zelfs in dergelijke gevallen tot geweld over te gaan, daar hen dit in de gevangenis had kunnen brengen. Hij wilde dit keer genade voor recht laten gaan, wanneer zij hem wilden beloven zich nooit meer aan het goed van een ander te vergrijpen en wilde zelfs nog verder gaan door hen wat geld te geven om geneesmiddelen voor de zieke moeder, respectievelijk tante, te kunnen koopen.

Raffles maakte de tasch weer open en Brand vroeg zich af waartoe deze comedie toch in 's hemelsnaam wel moest dienen, want, dat Raffles met dit alles zijn plannen had, stond bij hem vast, maar hij begreep volstrekt niet waar hij heen wilde.

Intusschen had Raffles een handvol goud en zilver en banknoten te voorschijn gehaald en telde dit geld voor zich op de tafel uit.

Hij verdeelde het in twee gelijke portien en stelde elk zijn deel, dat ongeveer honderd pond bedroeg, ter hand.

„En nu, mannen,” zei Raffles, terwijl hij opstond en op zijn horloge keek, „nu wordt het tijd, dat jullie naar huis en naar jullie zieke moeder en tante gaat, terwijl ik zal trachten nog wat van mijn verloren nachtrust in te halen.

Ik zal jullie naar de straatdeur brengen en dan moeten julie zien hier ongemerkt vandaan te komen. Mochten jullie gezien worden door een politie-agent waarschuw mij dan maar, dan zal ik den man wel op de hoogte stellen.

„Vooruit nu,” aldus besloot hij zijn toespraak, „jullie vooruit en wij komen achter jullie aan.”

De mannen stapten op, de kamer uit en de gang in, op den voet gevolgd door Brand, die de revolvers nog steeds dreigend gereed hield en Raffles, die de rij sloot.

„Het is precies vier uur, Charly, nu gaan de poppen aan het dansen,” fluisterde Raffles zijn vriend in het oor.

Brand had een vage herinnering aan het

telefoongesprek van den vorigen avond in de Windsor club, gedurende hetwelk Raffles den hoofd-inspecteur van politie Baxter had opgebeld, om hem te waarschuwen, dat er ten huize van Lord Flairby een inbraak zou worden gepleegd. Brand was dit gesprek geheel door het hoofd gegaan, maar door de woorden van Raffles herinnerde hij zich nu weer alles.

„Hoe zou dat afloopen?” vroeg hij zich in stilte af.

Het antwoord op deze vraag werd hem gegeven door een schrill gefluit, dat van de straat tot hen doordrong.

„Hemel,” riep Raffles met goed geveinsde verbazing uit, „wat is dat? Zou dat de politie zijn? Hoe zouden die er achter gekomen zijn, dat jullie hier in huis zijt? Wat moeten we nu doen? ik weet het waarlijk niet. Ik had jullie zoo graag uit de handen van den rechter gehouden en ziedaar, nu is al mijn moeite tevergeefs! Wat moeten we doen? Wat moeten we doen?”

Terwijl Raffles deze woorden op jammerenden toon uitte, had hij alle lichten gedoofd op een kleine electriche zaklantaarn na, die hij op de beide mannen hield gevestigd, om hen in het oog te houden.

In de halve duisternis waarin zij stonden drongen duidelijk verschillende geluiden van buiten tot hen door en was het maar al te duidelijk, dat een groot aantal politie-agenten het huis omsingelden.

„Halt,” zei Raffles, na eenige oogenblikken van drukkende stilte, „ik geloof, dat ik er wat op weet. Wanneer ik naar de politie-mannen toe ga en hen vertel, dat hier geen inbrekers in huis zijn, zullen zij mij niet gelooven en mij vragen waarom er dan licht brandde in het kantoor, waar de brandkast staat.

„Nee, wij moeten het laten voorkomen alsof ik met mijn vriend in plaats van gisteravond besloten ben, om vanochtend vroeg op reis te gaan en wij zullen net doen alsof wij het huis verlaten. Maar in plaats, dat wij weggaan moeten jullie gaan.”

Hij zei dit tot Bill en Jack, maar dezen keken hem ongeloovig aan en wisten niet wat Raffles bedoelde.

„Maar,” ging Raffles voort, terwijl hij met zachte schreden voorging naar de hall waar de pelsjassen van hem en zijn vriend over een stoel lagen, „als jullie zoo in jullie eigen kleeren vertrekken, dan zullen ze je natuurlijk niet gelooven. Doe daarom mijn kleeren

aan. Hier, vooruit, pak aan. Da's mijn jas en hoed en dat is die van mijn vriend.

„Mijn jas zal wel passend zijn voor Bill, terwijl Jack de spullen van mijn vriend moet aantrekken. Vooruit, gauw, geen tijd laten verloren gaan!”

Terwijl Raffles deze woorden sprak, werd er heftig en langdurig aangebeld.

Een aantal politie-agenten, onder aanvoering van Baxter en Marholm hadden zich voor de deur verzameld en eischten toegang tot het huis, waarvan zij een venster verlicht hadden gezien en dat voor hen daardoor een aanduiding was, dat er inbrekers hun slag sloegen.

Raffles gaf intusschen aan beide mannen zijn laatste instructies.

„Gaan jullie nu naar de voordeur,” zoo zei hij, „en doe alsof jullie zeer verbaasd zijt over dat nachtelijke lawaai. Jullie wijzen op jullie reiskleeren en zeggen, dat jullie Lord Flairby en zijn vriend zijn, die met den vroegtrein op weg naar Dover zijt, om vandaar naar het vasteland over te steken. Vooruit nu, en speel jullie rol goed.”

Hij duwde hen vooruit naar de vestibule en wilde zich met Brand terugtrekken, toen hij het tweetal boeven nog even terughield en zei:

„Wacht even, niemand zal jullie gelooven

als jullie vertelt, dat je Lord Flairby zijt. Ik ben veel ouder niet waar? Doe daarom dezen witten knevel op je bovenlip, dan twijfelt niemand er meer aan.”

En terwijl hij deze woorden uitsprak, had hij met een handige beweging zijn valschen witten knevel van zijn lip getrokken en deze met geweld op de ruige bovenlip van Bill geplakt. Vervolgens had hij met zijn linkerhand den schakelaar van het electriche licht omgedraaid en met zijn rechter Brand beet gepakt en was met hem in het duister van de achter de vestibule liggende hall verdwenen.

In een oogwenk baadde de vestibule in een zee van licht en de twee boeven, die daardoor duidelijk zichtbaar werden voor de buiten de deur verzamelde politie-agenten, konden niet anders doen dan zich werkelijk uitgeven voor Lord Flairby en zijn vriend, die op het punt stonden hun huis te verlaten om zich op reis te begeven.

Intusschen was Raffles met Brand de trappen opgesneld en hadden zij zich in het voorvertrek van de eerste étage, waar zich het salon bevond, verdekt opgesteld achter een gordijn, om vandaar ongemerkt het tooneel gade te slaan, dat zich beneden op straat voor hunne oogen afspeelde.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter triomfeert.

Het eerste, dat de beide vrienden zagen, was het verbaasde gezicht van hoofd-inspecteur Baxter, die met stomme verwondering de beide boeven met open mond aanstaarde.

Hij zag daar in het donker van de spaarzaam verlichte straat een tweetal heeren voor zich staan, gekleed in pelsen en beiden met een cilinder op het hoofd, terwijl de een er zeer

militairistisch uitzag met den witten knevel op de bovenlip.

Hij had niets anders verwacht dan de noodzakelijkheid om het huis met geweld binnen te dringen om zich van de twee inbrekers, die natuurlijk gewapend zouden zijn, meester te maken. In plaats daarvan was hem de deur door twee heeren geopend, waarvan er een een reistasch droeg.

Hij begreep er niets van en stond het tweetal aan te zien.

Jack en Bill, die blijkbaar brandden van verlangen om het hazenpad te kiezen, maar daartoe door de vele agenten geen kans zagen, wendden zich tot Baxter met de vraag waarom deze zoo luid had aangebeld.

Hierbij trachtte hij zijn grove stem zoo beschaaft mogelijk te doen klinken, iets dat hem niet goed gelukte, want ofschoon Baxter, die nog steeds vol verbazing toekeek, er niets van merkte, keek Marholm, de geslepen detective hen beiden onmiddellijk zeer achterdochtig aan en liet het licht van zijn elektrische zaklantaarn op hun gelaat vallen.

Wat zij toen zagen was zeer vermakelijk.

Raffles, die slechts een oogenblik tijd had gehad om den valschen witten knevel op de bovenlip van Bill te plakken, had dit niet zeer nauwkeurig kunnen doen, met het gevolg, dat de witte snorharen Bill half voor den mond hingen, daar het plaksel aan één kant niet meer hield en de snor daardoor afgezakt was.

Marholm zei geen woord, maar strekte zijn arm uit en rukte met een goed geregeerde handbeweging den valschen knevel van de lip van Bill af.

„Ja, ja, Lord Flairby, zei u niet waar?” spotte hij kwaadaardig. „Mooie jongens zijn jullie? In naam der wet”

„Hohohoho, Marholm,” riep Baxter, die, nu hij zag, dat er een valsche knevel in het spel was, begreep, dat hij moest optreden. „Hoho, wie heeft hier de leiding?”

Ik geloof, dat ik de aanvoerder ben, niet waar? en dat ik alleen hier te bevelen heb. Vooruit mannen, pak die beide knapen eens aan. Zij hebben zich natuurlijk meester gemaakt van de kleeren van den huiseigenaar en willen ons doen gelooven dat zij Lord Flairby zijn en zijn vriend. Maar het is maar goed, dat ik dat bijtijds ontdekte. Mannen, pak de kerels aan en onderwerp hen aan een grondige fouilleering.”

Een paar pootige politie-agenten maakten zich meester van Bill en Jack, die waarschijn-

lijk inzagen dat hier tegenstand nutteloos zou zijn en zich niet verweerden.

„En laten wij nu eens zien,” aldus ging Baxter voort, „wat de heeren daar in huis hebben uitgespookt.”

„Inspecteur,” fluisterde Marholm zijn chef in het oor, „zou het niet het verstandigst zijn, als wij het huis maar weer binnen gingen. Als we hier blijven staan, vrees ik, dat we over een kwartier aan de stoep vastgevroren zijn. De straatdeur staat toch open en wij kunnen dan meteen proces verbaal op maken van den toestand waarin het huis zich bevindt.”

„Ahum natuurlijk wat ik zeggen wil Marholm hou je mond ik weet waarachtig wel wat ik doen moet, het is hier veel te koud. Allof mannen, naar binnen met het stel, we zullen ze aan een verhoor onderwerpen.”

De agenten, die hadden staan stampvoeten om hun koude voeten warm te maken, lieten zich dat geen twee keer zeggen, maar bevalen den mannen mede te gaan. Zij openden de deur en nadat Bill en Jack nog een poging hadden gedaan, om zich uit de voeten te maken, welke echter tevergeefs was, daar de politie-agenten ze stevig vast hielden, gingen alle mannen naar binnen en keerde de nachtelijke stilte op straat terug.

Raffles en Brand waren hierdoor van een gratis blijspel beroofd, maar eerstgenoemde was er de man niet naar, om dat zoo maar voor genoeg te nemen en wenkte Brand hem te volgen, de kamers door en de trap af, naar beneden.

Brand stond doodsangsten uit, dat zij in dit huis, vol politie-agenten, zouden worden gesnapt, maar Raffles wandelde luchtig door de gang en opende een kamer, welke met een deur grensde aan de voorkamer, waarin Baxter met zijn manschappen, die het tweetal inbrekers stevig vasthielden, zich bevond.

Zonder veel moeite konden zij alles hooren wat zich in de kamer naast hen afspeelde.

„Vooruit, mannen,” hoorde zij Baxter's grove stem zeggen, „onderzoek hen eens en laten wij eens zien wat zij bij zich hebben.”

Er ontstond een oogenblik van stilte, gedurende hetwelk de politie-agenten waarschijnlijk de bevolen fouilleering verrichtten, want onmiddellijk hierop klonk Baxter's stem opnieuw, zeggende:

„Hahaha, daar komt de aap uit de mouw, kijk de heeren zich eens goed voorzien hebben, goud, zilver en banknoten. Zeg me eens hoe jullie daar aankomt?”

Een stug stilzwijgen was het antwoord.

„Zoo, willen de heeren mij dat niet zeggen. Nu, dat hindert niet, hoor," ging Baxter voort. „Ik weet het toch wel; dat zijn niet het eigendom van een ander maar de opgespaarde centen door ijverig en hard werken verdiend, niet waar? Hahahaha, ja ik ken die praatjes!"

„Wij hebben dat geld niet gestolen, maar gekregen..." bromde Bill eindelijk.

„Zoo? Hebben jullie dat gekregen," vroeg Baxter spottend. „Nu, daar twijfel ik geen oogenblik aan. Dat is zeker een cadeautje, omdat jullie je hier zoo netjes hebben gedragen.

En misschien willen jullie me ook wel eens vertellen, waarvoor die maskerade diende van dien witten knevel, hè? Dat was zeker ook maar voor de grap, niet waar?"

Daar roerde Baxter een punt aan, dat Bill reeds lang dwars zat. Hij antwoordde onmiddellijk en zei:

„Dien knevel is mij opgeplakt door denzelfden heer, die ons al dat geld heeft gegeven. Wij hadden hier ingebroken, dat wil ik wel bekennen, maar wij werden door den eigenaar overvallen, die ons onder bedreiging van een revolver al het gestolen geld weer afnam en van plan was ons aan de politie over te leveren. Hij kreeg later medelijden met ons en gaf ons een gedeelte van het gestolen geld terug. Toen heeft hij, omdat hij hoorde dat de politie voor het huis was gekomen, ons nog zijn kleeren laten aantrekken en zijn valschen knevel opgeplakt. Ik wist niet, dat die van hem valsch was. Ik dacht dat Lord Flairby een witten knevel had, maar ik heb duidelijk gezien, dat hij gladgeschoren was."

„Hahahaha," lachte Baxter met zijn zware stem, „dat verhaaltje dat jullie me daar vertellen is allemachtig grappig. Ik moet er beslist om lachen, hoor. Magnifiek verzonnen. Als jullie nog eens zoo wat weet!"

„Inspecteur, wacht een oogenblikje," hoorde Raffles toen een andere stem zeggen, een stem, welke hij onmiddellijk herkende als die van Marholm.

Raffles schatte de scherpzinnigheid van Marholm veel hooger dan die van Baxter en toonde zóóveel belangstelling, dat hij zijn oor voor het sleutelgat hield, om te trachten te verstaan wat er gezegd werd.

Maar dat was vergeefsche moeite, want Marholm had zich blijkbaar naar zijn chef voorovergebogen en sprak buitendien nog op fluisterenden toon.

Raffles had echter niet noodig te hooren hetgeen Marholm gezegd had, daar hij dit wel

kon opmaken uit het antwoord, dat Baxter gaf en dat hij als naar gewoonte luidop zei:

„Och Marholm, je lijkt wel gek," zei hij, „hoe kom je op het idee. Jij denkt dat Raffles alomtegenwoordig is, geloof ik; weliswaar heeft hij ons gewaarschuwd dat er vannacht hier ingebroken zou worden, maar dat doet hij wel meer en telkens komt het uit ook. Ook nu weer. Neen hoor, jij ziet altijd spoken. Laten we de mannen maar eens aan een kruisverhoor onderwerpen, dan zul je zien hoe gauw de waarheid voor den dag komt."

Zoals uit dit gezegde van den hoofd-inspecteur van politie bleek, had Marholm dus argwaan gekregen en Baxter er blijkbaar op attent gemaakt, dat in deze historie Raffles wel weer eens de hand kon hebben.

Baxter had dit echter met de hem eigen eigenwijsheid van de hand gewezen.

„Zeg eens," aldus sprak hij Jack en Bill aan, „jullie moeten me nu eens de waarheid vertellen. We hebben jullie nu toch op heeterdaad betrap en of je het nu vertelt of niet, dat doet niets aan de straf af. Vertel ons alles precies, misschien kan ik dan nog voor den rechter een goed woordje voor jullie doen."

Bill, die inzag, dat hij een kwade kans maakte, besloot alles eerlijk te vertellen en begon te verhalen hoe zij het plan tot dezen diefstal hadden gemaakt op de bovenste verdieping van een huis in een achterstraat van White Chapel en dat zij daar, onder de be-raadslagingen waren opgeschrikt door een man, een heer blijkbaar, die waarschijnlijk alles had afgeluisterd en dien zij tevergeefs achterna gezet hadden.

„Ziet u wel, inspecteur," liet de vloer zich op dat oogenblik ontvallen. „Mijn hoofd er af als dat Raffles niet geweest is. Die heeft de plannen van de heeren afgeluisterd, ons op de hoogte gebracht en is nu hier in huis, om te zien hoe de klucht afloopt. Geef mij maar permissie om het huis te doorzoeken en u zult zien, dat wij twee vliegen in één klap slaan, door niet alleen Bill en Jack maar ook Raffles en misschien ook wel diens handlangers, die hem altijd vergezelt, te arresteeren."

Brand stond in de andere kamer doodsangsten uit en deed niets anders dan zijn vriend aan zijn jas trekken, als een stilzwijgende bede om te vluchten.

Maar Raffles was hiervoor niet te vinden en liet zich niet vermurwen. Hij bleef staan waar hij stond en luisterde met een glimlach op de lippen naar hetgeen volgde.

„Houd je mond, Marholm," bromde de bar-

sche stem van Baxter, „hou je mond en spreek alleen als je wat gevraagd wordt. Als je het verhaal van de mannen telkens onderbreekt, komen we geen stap verder.

„Kom jongens vertel verder.”

„Nu,” vervolgde Bill zijn verhaal, „zooals ik zei, hebben we hem niet kunnen vinden en sommigen van onze kornuiten waren zó bang voor dien geheimzinnigen kerel, dat zij het plan van vannacht wilden laten loopen. Maar ik ben niet bang uitgevallen, zelfs niet voor den duivel in eigen persoon, zoodat ik er niet van hooren wilde. Jack ging met mij mee en toen zijn wij hier het kraakje begonnen, maar ik wil eerlijk bekennen, dat ik er nu spijt van heb, want ik denk, dat die geheimzinnige kerel van van middag den eigenaar van het huis heeft gewaarschuwd, zoodat deze op zijn hoede is geweest en ons heeft kunnen overvallen. Ik heb nu spijt, dat ik er aan begonnen ben.”

„En ik denk,” zei Marholm koppig, „dat de eigenaar des huizes, Lord Flairby, wel degelijk van avond op reis is gegaan en dat degene die hier in huis was, niemand anders is geweest dan Raffles.”

„Dat kan best,” viel Jack hierop nu in „en als die handlanger van hem zoo'n kleine man is met blond haar en een vol blozend gezicht dan”

„Juist,” viel de vloer hierop weer in, „dan is dat niemand anders geweest dan de metgezel van den meesterdief zonder wien hij nimmer op een avontuur uitgaat. Inspecteur Baxter, ik vraag u niet, neen, ik smeed u, laat mij het huis doorzoeken, ik weet bijna zeker dat ik Raffles vind als het tenminste al niet te laat is en hij zich reeds niet uit de voeten heeft gemaakt met datgene wat hij dezen heeren heeft afgenomen.”

Brand stond in de andere kamer van ongeduld en vrees met zijn voeten te trappelen, maar kon nog steeds geen beweging krijgen in zijn vriend, die zich blijkbaar hevig amuseerde. Hij scheen de koppigheid van Baxter goed te kennen, want deze wilde niets hooren van het verzoek van zijn secretaris en begon te lachen om het sprookje, zooals hij het noemde dat de mannen hem hadden gedaan.

„Jajaja,” lachte hij, „jullie kunnen leuke verdichteltjes verzinnen, maar zeg me nu ook eens waar jullie de kraak hebben uitgevoerd.”

„Daar ginds, een verdieping hooger, in het kantoor,” bromde Bill, die nu onverschillig was geworden en wel alles wilde bekennen.

„Zoo, ga ons dan maar eens voor, jongens,”

beval Baxter. „Mannen vooruit, wij gaan mede om te zien wat zij uitgevoerd hebben.”

Raffles en Brand hoorden hoe het geheele stel mannen de gang door en de trap op ging. Toen stierven hunne voetstappen uit en ademde Brand weer wat vrijer op.

„Hè Edward,” zei hij, „hoe kan je nu toch zoo roekeloos zijn om in deze kamer te blijven, terwijl elk oogenblik Marholm met een paar mannen een onderzoek naar je had kunnen instellen en je dan zoovast als twee maal twee vier is, zou hebben gevonden en gearresteerd. Ik begrijp niet wat je daar nu aan hebt.”

„Kom Charly,” antwoordde Raffles lachend, „niet zoo somber. Ik ken Baxter te goed om niet te weten, dat hij zich zeker tegen het gezonde verstand van Marholm zou verzetten. Als deze kleine politie-beambte, die meer verstand in zijn pink heeft dan Baxter in zijn geheele hoofd, nu eens in plaats van een gezond denkbeeld een dwaasheid had gedebiteerd, dan had je kans gehad, dat Baxter er op in was gegaan, maar nu, wel neen, dat deed hij niet, daar was ik zeker van.”

„Terwijl zij samen zoo op zachten toon met elkander spraken, hoorden zij gestommel op de trap, waaruit op te maken viel, dat de mannen, of althans een gedeelte hunner, weer naar beneden kwam.

„Edward, daar komen ze weer aan,” fluisterde Brand en trok zijn vriend met zich mede. Zij liepen naar de deur, maar daar rukte Raffles zich weer los, zoodat Brand alleen de deur uitging, de gang insnelde en naar de vestibule holde.

Daar de gang nog in het duister gehuld was, kon hij niet zien of Raffles hem volgde, maar daar hij stappen achter zich hoorde meende hij, dat dit het geval was en vloog de vestibule door naar de straatdeur, die hij openrukte en deze achter zich open latend, de straat opsnelde.

De stappen, die hij achter zich gehoord had, waren echter niet van Raffles. Zij waren afkomstig van Marholm, die met een paar agenten, om de een of andere reden, weer naar beneden was gegaan.

Toen de buitendeur zoo plotseling geopend werd en Marholm bij het licht der straatlantaarns zag, dat zich een man uit de voeten maakte, was zijn besluit vlug genomen. Inderhaast beval hij een paar der agenten achter te blijven in de gang, zoodat daarlangs niemand meer ontsnappen kon en ging zelf, zoo vlug hij kon, de straat op, om den vluchteling na te oog. Want, dat hij deze zou kunnen inha-

len, dat was een onmogelijkheid en dat begreep hij ook maar al te goed.

Hij kwam nog juist bijtijds om te zien, dat een man van middelbare lengte en keurig gekleed, zoo snel zijn voeten hem konden dragen, de straat doorsnelde en den hoek omsloeg.

„Zoo," mompelde de scherpzinnige politie-inspecteur in zich zelf, „zoo, als ik me niet vergis is dat de metgezel van den geheimzinnigen gentleman-inbreker geweest en als dat zoo is, waaraan ik overigens niet twijfel, dan moet Raffles zelf nog in huis zijn, want die is voor geen klein geruchtje vervaard, terwijl bovendien vluchten een woord is, dat in zijn woordenboek niet voorkomt.

„Als dus Raffles nog in huis is, dan hebben wij een mooie kans hem te arresteeren en ik zou het allemachtig aardig vinden als ik daarin nu eens kon slagen. Ik zal een paar man op wacht zetten en Baxter eens gaan waarschuwen. Als die idioot zich nu maar niet inbeeldt het beter te weten, anders loopen wij een dot van een kans mis."

Aldus in zich zelf mompelend, zette Marholm beneden een paar wachtposten uit, liet overal licht aansteken en klom zelf de trappen weer op, om aan Baxter zijn bevinding op de benedenverdieping te vertellen.

Aanvankelijk scheen Baxter weer niets te willen hooren van hetgeen Marholm hem vertelde, maar daar deze ernstig bleef volhouden en hem er op wees, dat het toch dwaasheid zou zijn zich te blijven verzetten tegen iets, dat zoo voor de hand lag, terwijl toch altijd een onderzoek kon worden ingesteld, dat, al leverde het dan ook niet direct resultaat op, toch niet geheel verloren moeite zou zijn, gaf Baxter eindelijk toe, waarna de geheele colonne politie-mannen, onder aanvoering van Baxter, die het troepje als een luitenant drilde, en met de twee inbrekers nog steeds geboid in hun midden, naar beneden ging.

Baxter wilde weer de voorkamer binnengaan, maar Marholm wees hem er op, dat zij daar pas geweest waren en dat hij daar zijn oogen goed den kost had gegeven, zoodat hij de overtuiging had, dat zich daar niemand zou kunnen hebben verbergen.

In de aangrenzende kamer kon dit echter wel het geval zijn, want, — zoo zei hij, het was net iets voor Raffles, om achter de schermen verborgen, het geheele gedoe gade te slaan.

Na veel redeneeren liet Baxter zich einde-

lijk overtuigen en men trok de kamer binnen, waar Raffles inderdaad was achtergebleven.

Door het lange weifelen van Baxter had de gentleman-inbreker echter ruimschoots kans gezien zich te verbergen en wel op een zeer origineele plaats.

Hij was niet bang uitgevallen en wist, dat zijn gelukkig gesternte hem ook thans niet in den steek zou laten.

Hij had de kamer eens rond gekeken en hoewel hij verschillende muurkasten had ontdekt, was hij daar niet ingegaan, omdat hij wel begreep, dat hij na verloop van tijd daarin zou worden ontdekt.

Plotseling was hij op een prachtig idee gekomen. Hij moest bij zich zelf glimlachen, toen hij het plan overwoog en ook onmiddellijk ten uitvoer bracht.

Midden in het vertrek stond een lange, tamelijk smalle boekenkast, waarvan donker groene gordijnen afhingen. Er waren geen glazen deuren voor, zoodat Raffles door een paar boeken terug te duwen van plank tot plank kon klimmen en aldus boven op de kast komen.

Zonder eenige moeite volvoerde hij dat kunststuk en toen hij boven op de kast was, vlijde hij zich zoo lang hij was daarop neer, zich zooveel mogelijk tegen het behang aandrukkend.

Hierdoor was hij van den beganen grond af totaal onzichtbaar. In deze houding en in deze schuilplaats besloot hij de komende dingen af te wachten.

Na een poos kwamen Baxter, gevolgd door Marholm en de andere politie-beambten en Bill en Jack het vertrek binnen.

De deur werd achter hen gesloten en Baxter eischte met een grove, barsche stem, dat iedereen, die zich hier verborgen mocht houden, zich over zou geven.

Natuurlijk was een doodsche stilte slechts het antwoord.

„Zie je wel, Marholm," zei Baxter triomfeerend, „jij denkt, dat je het bij het rechte einde had, maar ik zeg dat het onzin is. Hier is niemand en als jij zooeven iemand heb zien wegloopen, dan is dat iemand geweest, die wellicht uit nieuwsgierigheid even naar binnen was geloopt omdat hier licht brandde. Toen hij jou zag naderen is hij natuurlijk op de vlucht gegaan.

„Maar neen, hier is niemand, dat hoor je toch wel."

Nu kon Marholm zijn lachen toch niet weerhouden en zei:

„O, inspecteur, u denkt zeker, dat als u met

een barsche stem vraagt, dat iedereen die zich hier verborgen houdt, moet overgeven, dat men dan ook maar dadelijk voor den dag komt en zegt:

„Asjeblijft, inspecteur Baxter, hier ben ik, neem me maar gauw gevangen, want daar verlang ik zoo naar.”

„Marholm,” barstte Baxter vol woede los, „wil je wel eens je grooten, onbehoorlijken mond houden. Is dat een toon tegen een chef en nog wel tegen mij, tegen wien je waarachtig wel een beetje mocht opzien, nu hij pas zoo'n goede vangst heeft gedaan en twee inbrekers gesnapt, die bezig waren het huis van Lord Flairby leeg te stelen. Jij bent nog al een licht, jij gelooft maar alles wat die heeren je vertellen, denkt dat Raffles hier in huis is en ziet zijn metgezel, natuurlijk in je verbeelding uit het huis vluchten.”

„Inspecteur Baxter,” viel Marholm hierop in, „daartegen protesteer ik. Ik heb niets met mijn verbeelding gezien, maar met mijn eigen oogen waargenomen, dat iemand het huis uitvluchtte. Trouwens de beide politie-agenten, die bij mij waren, hebben het ook gezien en als u mij niet gelooft, dan gelooft u misschien hen. Ik ga nu de kamer doorzoeken en geloof stellig, dat ik Raffles wel zal vinden, want dat hij in huis is of althans geweest is, dat staat voor mij als een paal boven water. Als hij hier geweest is en hij is ontvlucht, dan is het uw schuld door uw aanhoudend en langdurig talmen.”

„Marholm, ik verbied je om op zoo'n toon”...

Aldus trachtte Baxter zijn secretaris in toom te houden, maar deze was door het woedende heen en riep uit:

„En ik verbied u mij nog langer tegen te houden anders zal ik er met den Lord Mayor over spreken en”....

„Wat zeg je daar?!” bulderde Baxter.

„Dat hebt u wel gehoord, inspecteur,” schreeuwde Marholm buiten zich zelf van woede terug....

Baxter kon zich niet meer inhouden en gaf Marholm een stomp in de ribben.

Marholm liet zich niet onbetuigd en gaf Baxter precies zoo'n stoot terug met zooveel kracht echter, dat de dikke, topzware Baxter zijn evenwicht verloor en onderste boven rolde.

Marholm sprong hem boven op den rug en begon volgens alle regelen der kunst zijn chef af te ranselen, zooals hij dat reeds zoo vaak had gedaan.

Niettegenstaande het zonderlinge van de

positie konden de politie-mannen zich toch niet weerhouden in lachen uit te barsten, toen zij daar hun twee onmiddellijke chefs als tweedolle schooljongens, die ruzie hebben om een paar knickers, elkaar zagen aflossen.

Zelfs Bill en Jack voegden zich bij de lachers en weldra klonken opgewekte en aanmoedigende kreten door het vertrek.

Dit duurde net zoo lang totdat Baxter buiten adem om genade schreeuwde, zooals dit telkens het geval was, wanneer zijn secretaris het noodig oordeelde hem eens gevoelig de les te lezen.

Daar de manschappen wisten, dat dit het teeken was, waarop de rust zou terugkeeren en zij niet graag zouden zien, dat hun chef hen zou betrappen op lachen om zijn nederlaag, zwegen allen eensklaps stil.

Maar nu gebeurde er iets zonderlings.

Terwijl plotseling het lachen ophield, klonk daar nog als een echo, als een langgerekte nagalm, een hartelijke lach door het vertrek.

Het geluid kwam van boven, zoodat alle aanwezigen de oogen opsloegen en omhoog keken. Zelfs Bill en Jack en ook Marholm, die nog boven op Baxter's rug lag keek naar boven en wat zij toen zagen, was wel in staat hen met stomheid van verwondering te slaan.

Boven op de boekenkast zagen zij het hoofd van een heer in rok, die op zijn gemak die hooge ligplaats had uitgekozen en vandaar het vermakelijke tooneel had aangezien, dat hem zoo aan het lachen had gemaakt, dat hij zich niet in eens kon stilhouden, maar nog nalachte, toen de anderen reeds zwegen.

Men zag het geestige, gladgeschoren gelaat van Raffles buiten de kast steken en constateerde, dat hij een sneeuw wit overhemd en witte das aanhad.

Een luide kreet van verwondering weerklonk door het vertrek, in welken tijd Raffles zijn monocle wat vaster in het oog klemde en het verbaasde troepje mannen daar beneden in oogenschouw nam.

„In naam der wet”.... trachtte Baxter met een benauwde stem te zeggen, want Marholm had in zijn verbouwereerdheid vergeten van Baxter's rug af te gaan.

Dit vond Raffles blijkbaar zóo vermakelijk, dat hij opnieuw in lachen uitbarstte.

Dit scheen de ban van betoovering, waarin de mannen gevangen waren, te verbreken, want allen sprongen naar de kast en wilden den zonderlingen gast daar op zijn hoogen troon grijpen.

Maar nu kwam Marholm los. Hij begreep,

dat dit Raffles moest zijn en wilde zich de eer van den Grooten Onbekende gevangen te nemen niet laten ontnemen.

„In naam der wet, geef u over, John Raffles,” klonk het met gewicht uit zijn mond.

Raffles boog zich een weinig voorover alsof hij niet goed gehoord had, hield de hand aan zijn oorschelp en zei:

„Ik geloof niet, dat ik u goed verstaan heb, mijnheer. . . . mijnheer. . . Marholm als ik mij niet vergis.”

„Ik lig hier heerlijk en denk er niet aan weg te gaan, veel minder mij over te geven, zooals u op zoo barschen en onbeleefden toon van mij eischt. Ik weet niet waarom ik deze benijdenswaardige plaats, waarvan men zoo'n goed uitzicht heeft op geest- en hartverkwikkende worstelwedstrijden, zou moeten opgeven. Maar als u het er beslist op gezet heeft mij te arresteeren, dan zou ik zeggen: gaat uw gang, maar eischt niet, dat ik u hierin te hulp kom. Gij moet dan maar zien, dat ge me krijgt, iets, dat met het oog op de goede hulp, die u medegebracht heeft, u toch niet moeilijk zal vallen.”

„Hij is het,” riep nu Bill, „die mij dien valschen knevel heeft vastgeplakt”

„Ja,” voegde Jack er aan toe, „dat heeft hij gedaan en hij heeft ook zijn zak vol met banknoten, die hij ons heeft afgenomen. Als jullie hem vangen kun je ons wel laten loopen, aan hem hebben jullie een veel betere vangst.”

Raffles hoorde dit alles lachend aan en knikte toen goedkeurend met het hoofd.

„Misschien heb je wel gelijk lieve vriend,” zei hij op kalmen toon. „Ik zou daarom zeggen, inspecteur Marholm, kom me maar halen.”

Hoewel Baxter, zoowel als Marholm, verbaasd stonden van de koelbloedigheid waarmede Raffles dit alles zei, begrepen zij toch, dat zij thans een kans hadden welke niet licht terug zou komen en ze besloten alles in het werk te stellen om te voorkomen, dat de meesterdief hen nu weer, als zoo dikwijls, zou ontsnappen.

Zij gingen met groote kalmte te werk en posteerden in alle hoeken van het vertrek poottige politie-agenten, terwijl Marholm er een weegstuurde, om in het huis een ladder te zoeken, teneinde Raffles op zijn hooge ligplaats te kunnen bestoken.

Raffles zelf zag dit alles kalm en met belangstelling aan, alsof het iemand anders gold en het hem in het minst niet aanging.

Plotseling hoorde men buiten het doffe ge-

roffel van een motor. Een auto naderde en bleef vlak in de nabijheid van het huis stil staan.

Dat scheen het sein te zijn, waarop Raffles had gewacht en juist op het oogenblik, dat er een stoere agent binnenkwam met een hooge ladder om als het ware de vesting, waarop Raffles zich verschanst had, stormenderhand in te nemen, boog deze zich nog wat verder over den rand van de boekenkast heen, alsof hij den afstand tusschen zijn schuilplaats en den grond wilde meten.

Toen richtte hij zich een weinig op, zoodat hij op zijn knieën kwam te liggen.

Op dat oogenblik werd de ladder tegen de boekenkast aangezet. Raffles zag dat en lachte, terwijl hij zich als een kikvorsch kromde.

Nu begon een der politie-agenten de ladder te bestijgen. Iedereen hield vol verwachting den adem in, vol spanning over hetgeen er nu zou gebeuren.

De agent had drie treden bestegen en strekte reeds zijn lange armen uit naar de gestalte op de kast, maar deze liet den man den tijd niet, om hem vast te grijpen.

Nog een weinig kromp hij in elkaar, om zich toen, als een elastieken bal te ontspannen.

Met een langen eleganten zwaai wierp hij zich als een tijger door de kamer, zweefde een oogenblik door de lucht, om toen zich met beide handen aan de electrische kroon vast te grijpen.

Door den schok begon de kroon te zwaaien en Raffles zette zich nog een weinig op, zooals kinderen doen, die zich op een schommel vermaken.

De kroon zwaaide heen en weer door de lucht voor de oogen van de verbaasde politiemannen en vóór zij een middel bedacht hadden, om den Grooten Onbekende, die daar, als op een trapeze door de lucht zwierde, gevangen te nemen, liet deze zich los.

Wederom slingerde de slanke gestalte zich door de lucht, kwam met een bons tegen de ruiten terecht, welke met luid gerinkel braken en door welk gat de Grooten Onbekende op straat sprong.

„Hem achterna, jongens!” klonk er eensklaps van de lippen van Marholm, die het eerst zijn tegenwoordigheid van geest had teruggekregen.

Als een bezetene stormde hij door de gang, op den voet gevolgd door de politie-agenten, terwijl de afgetuigde Baxter achteraan kwam. Maar niet alleen de hoofd-inspecteur kwam

te laat. Allen hadden nog net gelegenheid om te zien hoe een groote automobiel den hoek der straat omzwaaide en uit het gezicht verdween.

De Groote Onbekende had zich voor de zooveelste maal onder de oogen van zijn vijanden uit de voeten gemaakt.

Het was een nacht vol teleurstellingen voor Marholm en Baxter toen deze beide politiemannen tot de ontdekking kwamen, dat ook de beide gearresteerde inbrekers van de verwarring hadden kunnen profiteren, om te vluchten.

Met ledige handen kwamen zij op Scotland Yard terug en ongetwijfeld zou het dien nacht wederom tot een vechtpartij gekomen zijn tusschen beide inspecteurs, daar Baxter van plan was alles aan Marholm te wijten, toen eerstgenoemde op zijn lessenaar een briefje zag liggen, dat hij met een gebrom openscheurde.

Marholm boog zich over den schouder van zijn chef en ziehier wat beiden lazen:

„Waarde Heer Hoofd-Inspecteur!

Het is mij een behoefte u even te dan-

ken voor den genoeglijken nacht, dien u mij bezorgd heeft. Ik heb in jaren niet zoo hartelijk gelachen en maak inspecteur Marholm wel mijn compliment over de gratievolle wijze, waarop hij u een afstraffing heeft toegediend. Ik hoop het zoo nog eens te zien.

Trouwens, deze nacht was voor mij al zéér aangenaam, want vlak vóór het tooneel, dat ik het genoeg had bij te wonen, had ik mij meester gemaakt van een groot deel van het vermogen van een rijk-aard, die totaal vergeet, dat er ook arme menschen op de wereld bestaan. Ik had dat geld al zeer gemakkelijk gekregen. Jack en Bill hadden het voor mij uit een groote, zware brandkast gehaald, waartoe zij veel moeite hadden gedaan. Ik houd dolveel van werken, maar deze gelegenheid kon ik mij niet laten ontnemen. Ik heb het geld, dat zij uit de kast hadden gehaald, graag van hen in ontvangst genomen, want, niet waar, inspecteur, *het gemak dient den mensch*

Tot den volgenden keer dus. Als steeds ben ik na groeten uw toegeneegen

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (Nr. 616) bevat .

EEN AVONTUURLIJKE NACHT.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN

WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885